

NIEUWE SERIE.

EEN PRINS IN NOOD.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 30 of meer omslagen van onze drie uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill of Raffles zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Raffles „in beslag”
genomen.

BEWAAR UW OMSLAGEN

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	„ 208
Raffles	„ 298

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

„Heb je al gezien, dat je portret in alle bladen staat?” vroeg Charly Brand, toen hij op zekeren ochtend ademloos de kamer binnestormde, waar zijn vriend en meester Lord Edward Lister, die, zooals de lezers weten, onder den naam John Raffles allerlei daden bedreef, waardoor hij bij de politie met een zwarte kool stond aangeschreven, zat te lezen.

Brand was ademloos van het harde loopen, dat hij gedaan had, want hij was niet weinig angstig, dat deze publiciteit ernstige gevolgen voor zijn vriend kon hebben.

Dat gevaar was ook werkelijk niet denkbeeldig, hetgeen men zich levendig zal kunnen voorstellen, wanneer men bedenkt, dat tot dusverre eigenlijk nog nooit iemand het geelaat had aanschouwd van den gentleman-inbreker, die om deze reden dan ook bij de politie den bijnaam had verworven van „de Groote Onbekende.”

Raffles was inderdaad een zeer origineel type en hoewel zijn levensbeschouwing zeer ernstig was, daar hij zich tot taak gesteld had de rechtvaardigheid te dienen tot zijn laatste ademtocht, was hij toch niet afkeerig van een

grap, vooral wanneer hij daardoor zijn doods-vijanden bij de politie eens beet kon nemen.

Raffles zag er dan ook volstrekt geen been in, om met diezelfde doods-vijanden op heel vertrouwelijk voet om te gaan, doch zóó, dat niemand wist met wien zij eigenlijk te doen hadden.

Hij woonde in Londen gewoonlijk onder den naam van Lord William Aberdeen, in welke hoedanigheid hij eenige hoge functies bekleedde, terwijl hij tevens in die kwaliteit bekend stond als een zeer edelmoedig filantroop.

Inderdaad gaf hij gewoonlijk onder dien naam weer aan de armen en noodlijdenden weg wat hij onder den naam Raffles van de rijke nietsnutters gestolen had.

Het gebeurde echter ook wel, dat hij tijdelijk van het terrein zijner gewone werkzaamheden verdween, om dan later terug te komen in een geheel andere vermomming en onder een geheel anderen naam, als wanneer hij dan hier of daar een huis huurde, om daar te blijven, tot den grond ook dáár hem te warm onder de voeten werd en hij weer ergens anders

heen ging, om ten slotte alsof hij van een verre reis thuis kwam, zijn intrek weer te nemen als Lord William Aberdeen in zijn eigen huis in Regentspark.

Op het oogenblik, dat dit verhaal aanvangt, was Raffles juist een tijdje geleden van woning veranderd. Hij woonde nu in Sloane-street, waar hij als baron van Gelderen zijn intrek had genomen, voornamelijk om eenige zaken en personen te kunnen bestudeeren, waarin hij veel belang stelde en die hij dacht op zijn verderen levensweg nog wel eens te zullen ontmoeten.

In dit geval had zijn huisheer, een zekeren Revers, zijn speciale aandacht, daar hij dat heerschap niet erg vertrouwde.

Wie echter denken mocht, dat de alarmeerende tijding, waarmede zijn vriend en secretaris, Charly Brand de kamer binnenstormde, hem verontrustte, had het mis.

Lord Lister, alias Raffles, legde zijn sigaret neer en zei:

„Laat eens zien, Charly!”

Brand reikte zijn vriend het laatste nummer van de „Graphic.”

Inderdaad, daar stond het portret van lord Lister zeer getrouw weergegeven. De redactie had zeker een goed teekenaar gehad, want het portret was uitstekend geslaagd en men wist niet, of het ten doel had Raffles gemakkelijker in handen der politie te leveren, of — het publiek met zulk een interessant persoon bekend te maken.

Ook was het onbekend wanneer, en tijdens welke gelegenheid het portret gemaakt was. Raffles meende te moeten aannemen, dat het portret afkomstig was van een kodakopname tijdens een gerechtszitting, welke hij nog al eens placht bij te wonen, gemaakt. De lezer kent die kleine eenvoudige toestelletjes, die zoo gemakkelijk te hanteeren en even gemakkelijk te verbergen zijn.

Misschien was de fotografische opname zelf niet zoo heel goed geslaagd en had de teekenaar, met behoud van de gelijkenis, haar grooter en duidelijker gemaakt.

In ieder geval moest erkend worden, dat het portret goed geleeke en dat het zaak zou zijn er rekening mede te houden.

Raffles gaf dit dan ook te kennen, waarop Brand de opmerking maakte, dat de kwestie eigenlijk heel eenvoudig op te lossen was, door zich op andere wijze te vermommen.

Raffles echter schudde het hoofd en keek zijn vriend glimlachend aan.

„Neen,” zei hij, „dat helpt dit keer niet Charly, ik kan m'n gezicht natuurlijk wel veranderen en dat zal ik dezer dagen dan ook wel doen, maar op het oogenblik is het eigenlijk een leelijke geschiedenis! De eigenaar van

het huis, dat wij bewonen, leest de „Graphic” geregeld. Wij zullen het beste er maar van hopen!”

Hetgeen Raffles vermoed had, zou maar al te spoedig in vervulling komen. Baron Van Gelderen had naar aanleiding van handelingen van den huiseigenaar met dezen verschil gekregen en de man was nu op zijn huurder ontevreden geworden.

Nauwelijks had Revers, zooals de huiseigenaar heette, het laatste nummer van de „Graphic” ontvangen, of hij sprong uit zijn stoel op. Wat? — riep hij uit. — Raffles?! Raffles in zijn huis, hiernaast! Die verwaande vent! Die mooie meneer met zijn kleine kneveltje en zijn eeuwige sigaret! Die praatjesmaker, die hem zoo gemeen en fijn op zijn nummer had gezet?! Dát zou hij hem inpeperen! Hij ging direct naar de politie, zonder iemand iets te zeggen. En gauw ook! Anders was dat heer hem nog te vlug af. Ja waarachtig, hij moest direct. . . .

En de daad bij het woord voegend sprong hij op en liep naar de deur van het vertrek, beter gezegd, hij wilde het doen, want toen hij zich van de tafel wilde verwijderen, dacht hij er niet aan, dat hij dien ochtend zijn servet niet naast zijn bord gevonden had en daarom een slip van het tafellaken tusschen zijn boord had gestoken. En nu, terwijl hij naar de deur wilde gaan, trok hij aan zijn hals het heele tafellaken van tafel met alles wat er op stond.

Het was een lawaai van belang. Alle bordjes, kopjes, schoteltjes, de broodplank, de messen, de koektrommel, kortom alles, tot zelfs de koffiekkan kwam kletterend naar beneden, om op den grond aan scherven uiteen te vallen.

Revers schrok er van en hij trachtte nog wat te redden; tevergeefs echter, want het eenige wat hij bereikte was, dat hij bij een greep naar den vallerden koffiepote, den kokenden inhoud over zijn hand kreeg.

„Au! Potverdriedubbelme!” vloekte hij luid, „ik had waarachtig beter m'n p. . . thuis kunnen houden,” iets hetgeen de lezers waarschijnlijk roerend met hem eens zullen zijn.

In no time had hij een geweldige brandblaar op zijn hand, maar dat was niet erg!

Revers moest en zou zekerheid hebben. Wat een schande! Wat een schandaal! Raffles, de beruchte Raffles in zijn huis!

„Wacht maar, nu zal ik je wel vinden, edele menschevriend!” mompelde de oude asthmalijder, trok zijn overjas aan en ging, nadat hij zijn verbrande hand vluchtig met olie had ingewreven, naar Scotland Yard.

Daar Revers vlak naast de vertrekkende van lord Lister woonde, hoorde deze het lawaai,

dat veroorzaakt werd door het breken van het koffieservies.

„Revers schijnt een booze bui te hebben! Er is hiernaast iets gebroken!” zei hij lachend.

Brand ging voor het venster staan, dat op de straat uitzag en keek toevallig naar beneden.

„Drommels Edward! Kijk eens! Revers loopt, alsof de duvel hem op de hielen zit! Hij heeft zelfs een mooie jas aangetrokken!”

Raffles ging langzaam naar het venster en keek ook naar buiten.

„Charly, jongen, daar zie ik wat! Zie je wel, dat hij de „Graphic” onder zijn arm heeft. Inderdaad! Hij gaat zeker naar Scotland Yard! Nu is goede raad duur!”

„Waarom? Daar ben je anders toch niet zoo om verlegen!” meende Brand.

Raffles ging weer zitten en dacht na.

„Hm, zoo eenvoudig is de zaak ditmaal niet!” hernam hij. „Het is wel jammer! Ik gevoelde mij hier zoo thuis in deze buurt. Nu moet ik weer van naam verwisselen! En misschien van woonplaats ook.

„Het is wel vervelend en wie weet of het niet reeds te laat is! Maar — ik heb een plan!”

Hij stond op, wierp zijn sigaret weg en deelde zijn vriend Brand op fluisterenden toon iets mede, dat deze met een goedkeurend knikje beantwoordde.

„All right!” riep Brand, zette zijn hoed op en ging heen.

„Dat zal een grap worden!” riep hij zijn vriend na, terwijl hij de trap afliep.

Intusschen ging Raffles naar zijn kleedkamer, waar een groote koffer stond en pakte daarin verschillende zaken die hij voor een lange reis noodig had.

Hij was daarmede nog bezig, toen er plotseling gescheld werd.

„Wie kan daàr zijn?” dacht Raffles, „Brand kan onmogelijk al terug zijn, buitendien heeft hij den sleutel en Gaston, mijn kamerdienaar, is vanochtend met vacantie gegaan. Ik zal eens voorzichtig gaan kijken.”

Het was maar goed ook, dat Raffles voorzichtig ging kijken en zich daarbij verdekt opstelde, zoodat hij wel dengene kon zien, die aangescheld had, maar deze niet hem.

Wij zullen zien waarom.

Toen Revers met de Graphic onder den arm het huis was uitgelopen, hetgeen door Raffles en Brand was gezien, was hij inderdaad naar Scotland Yard gegaan. Ofschoon hij gewoonlijk te zuinig was om een cent uit te geven, was hij dit keer over zijn gemoedsbezwaren heen gestapt en had de Underground genomen tot Victoria-Station, zoodat hij al heel gauw voor

het hek van het hoofdbureau van politie stond.

Hij werd op zijn verzoek onmiddellijk bij Baxter toegelaten en had den hoofd-inspecteur van politie juist aan het ontbijt getroffen. Marholm zat erbij te schrijven.

Zonder aan te kloppen was de huiseigenaar het bureau binnengegaan.

Baxter had woedend opgekeken!

„Mijnheer!” snauwde hij, „kent u de regels der wellevendheid niet, of denkt u misschien, dat het politiebureau een hotel voor doortrekkende troepen is?”

De „vloer” kwam naderbij en stak er ook zijn neus in.

„Mijnheer!” zei de „vloer”, terwijl hij zich tot Revers wendde, „het is hier geen stationswachtkamer!”

Baxter keek zijn secretaris woedend aan.

„Bemoei je er niet mee, Marholm!” zei hij. „Vraag den man, wat hij wil!”

„Wat wilt u?” vroeg Marholm.

De huiseigenaar leed aan asthma; hij had zóo haastig geloopt, dat hij bijna geen adem halen en geen woord over zijn lippen kon brengen.

„Wat verlangt u?” vroeg Marholm nog eens.

Revers snakte nog steeds naar adem.

„Kunt u niet wat luider spreken!” vroeg Marholm.

„Wat doet die man toch?” vroeg Baxter, die nu met zijn ontbijt gereed was en Revers aankeek.

„Hij oefent zich in het ademen, inspecteur!” zei Marholm.

De oude man was intusschen op adem gekomen en eindelijk in staat om te kunnen spreken.

„Heb ik de eer...” begon Revers zich tot Marholm wendend.

„Die hebt u!” viel deze hem in de rede.

„Maar Marholm, laat den man toch uitspreken!” riep Baxter.

„Heb ik de eer, den hoofd-inspecteur van politie te spreken?” vroeg Revers nu.

„Dan moet ge u tot dien heer wenden!” zei Marholm, en wees op den hoofd-inspecteur.

„Weet u, wie dat is?” vroeg Revers zonder verdere inleiding.

Hij sloeg de „Graphic” open en toonde het portret van Raffles.

De „vloer” lachte.

„Een rare vraag! Of wij het weten!”

Inspecteur Baxter kreeg zooals gewoonlijk een aanval van woede, zoodra men hem aan Raffles herinnerde. Nauwelijks had hij het portret gezien of hij riep:

„Wat beteekent die krankzinnige vraag? Ik weet natuurlijk wel, wie dat is? Het is Raffles!”

„Is het Raffles dus inderdaad?" vroeg Revers.

„Ja zeker!" bevestigde Marholm.

„Ziet u, het is Raffles toch eigenlijk niet!" zei Revers, terwijl hij met den wijsvinger van zijn verbrande hand tegen zijn neus tikte.

Baxter vloog op:

„Mijnheer bent u misschien van plan om mij te toonen, hoe Raffles er uitziet?" viel hij tegen Revers uit.

„Ik wilde zeggen, dat het Raffles is en dat hij het toch *niet* is!" hield deze vol.

„Jij bent een ezel en toch geen ezel!" mompelde Marholm in zichzelf.

Baxter keek den huiseigenaar met wijd opengesperde oogen aan, daar hij dacht, dat deze hem voor den gek hield.

„Wilt ge u thans nader verklaren?" vroeg hij op strengen toon. „Ik heb mijn tijd niet gestolen, maar wel iets beters te doen, dan uw gezeur aan te hooren!"

„Dat had u mij wel dadelijk kunnen zeggen!" antwoordde Revers. „Dan zal ik mij tot een ander wenden, om baron Van Gelderen, die niemand anders is dan Raffles, te laten arresteren!"

Hij keerde zich om. Maar Baxter stond op en hield hem aan de panden van zijn jas vast.

„Halt!" riep hij uit. „U moet u nader verklaren! U wilt toch niet beweren, dat u weet waar baron Van Gelderen, van wien u vermoedt, dat hij Raffles is, zich thans ophoudt? Of weet u dat wel? Kunt u ons er heen brengen? U weet toch zeker, dat op de arrestatie van Raffles een groote belooning gesteld is?"

„Die belooning is bijzaak!" antwoordde Revers verdrietig. „Het is mij voldoende, wanneer hij maar eerst achter slot en grendel zit! Verdriet heeft hij mij genoeg berokkend!"

„Nu, daarvan kunnen wij ook meespreken, niet waar inspecteur!" zei de „vloer".

„Houd je mond!" hernam Baxter. „Als jij er niet was, dan zouden wij Raffles zeker reeds lang hebben gehad!"

Hij maakte een einde aan het twistgesprek door zijn secretaris boos den rug toe te keeren.

De huiseigenaar deelde nu Baxter mede, dat baron Van Gelderen reeds een poos in zijn huis woonde, maar dat hij nooit op de gedachte gekomen was, dezen eleganten en voornamen man voor Raffles aan te zien.

„Die baron is een vreeselijke vent! Hij bemoeit zich steeds met dingen, die hem niet aangaan!" zei Revers.

„Wilt u wel gelooven, mijnheer de inspecteur, dat hij zich onmogelijk maakt! Zelfs ezels, die een slag met de zweep gekregen hebben, interesseeren hem!"

„Dat is haast niet te gelooven!" zei Marholm. „Denk eens, inspecteur, hij interesseert

zich voor ezels! Heeft hij dan nog niet genoeg getoond, dat hij in ons veel belang stelt?"

Baxter sloeg met de vuist op tafel.

„Marholm, ik hoop toch niet, dat jij..."

„Wat belieft u, inspecteur?" vroeg Marholm, terwijl hij een onnoozel gezicht zette.

„Om kort te gaan", ging Revers verder, „toen ik zooeven de „Graphic" in handen kreeg, vond ik het portret van Raffles. Ik kan u verzekeren, inspecteur, dat het mij voorkwam, alsof ik een slag met de zweep kreeg."

„Zie je wel, daar heb je het al!" zei Marholm.

„Wil je nu eindelijk je mond eens houden!" riep de hoofd-inspecteur; „of heb je misschien zin om Scotland Yard uit te worden gegooid?"

„Ik nam dus de „Graphic" mee en snelde hier heen" ging Revers voort, „en ik vind, dat het uw plicht is, inspecteur, om Raffles onschadelijk te maken."

„Waarom hebt ge uw hand verbonden?" vroeg Marholm, terwijl Baxter heen en weer liep, de agenten orders gaf en zich gereed maakte om onmiddellijk naar de woning van baron Van Gelderen te gaan.

„Toen ik mijn huis verliet, heb ik mijn vingers gebrand!" antwoordde Revers.

Marholm wendde zich tot Baxter en zei:

„Hoort u dat, inspecteur? Hij heeft zijn vingers gebrand! Zou dat niet een slecht voorteken zijn? Ik heb er zoo'n idee van, dat wij ook onze vingers gaan branden!"

Baxter antwoordde niet.

De agenten waren spoedig gekomen, een auto kwam voor en nu ging het in razende vaart naar de woning van den baron.

Baxter schelde aan.

Zooals wij zooeven gezien hebben was het dat schellen, dat Raffles hoorde, terwijl hij over zijn koffer gebogen stond.

Hij was zoo voorzichtig om zich verdekt op te stellen en zag nu, dat er een paar man voor zijn deur stonden, benevens een auto vol detectives en agenten, een eindje verder de straat in.

Het drietal voor de deur herkende hij onmiddellijk als Baxter, Marholm en Revers.

„Zoo! De heeren zijn er reeds! Nu, zij hebben den tijd wel benut!" mompelde hij. „Als Charly nu maar op tijd is!"

Hij begon nu eenige meubels te verzetten, de laatste zaken in te pakken en de groote Perzische tapijten in elkander te rollen.

„Hè! Dat is een moeilijk werk!" zuchtte hij. „Waarde vriend Baxter, dat zal ik je vergelden!"

Baxter intusschen trok weer aan de schel. Hij werd ongeduldig en schelde zóó hard, dat de menschen op straat staan bleven.

„Hij doet tóch niet open", zei Marholm ein-

delijk, „dat heb ik reeds lang bemerkt, inspecteur!”

„Breekt de deur open!” riep Baxter tot de agenten.

„Om 's Hemels wil!” zuchtte Revers, „doe dat niet, wie vergoedt mij de schade?”

„Gij moogt u voor de politie wel een kleine opoffering getroosten!” meende Marholm.

Plotseling echter sprong de deur open. Maar er stond niemand achter.

„Halt!” gelastte Baxter. „Ik zal het eerst binnengaan!”

„En ik zal u dadelijk volgen!” zei de huiseigenaar; „ik wil eens zien, welk gezicht hij trekt!”

Baxter ging vooraan en opende de volgende deur.

„Drommels, wij zijn nog te rechter tijd gekomen!” mompelde Baxter. „Alles is voor de reis gereed. Neen, Raffles, dezen keer heb je buiten de politie gerekend!”

Hij opende een tweede deur en bleef verbluft staan.

Zoo iets had zelfs Baxter, die toch wel aan sterke staaltjes van Raffles gewend was, niet verwacht.

Lord Lister zat in reiscostuum met een Engelsche pet op het hoofd, in een gemakkelijken stoel te rooken.

Baxter stond als door den donder getroffen en kon eerst geen woord zeggen.

Raffles draaide zijn hoofd om.

„U hadt ook wel kunnen aankloppen!” voegde hij den binnentredenden Baxter toe. „Dat behoort tot de regels der wellevendheid!”

„Naar den duivel met alle wellevendheid!” riep Baxter.

„Dan hebt u zeker een slechte opvoeding genoten, inspecteur!” zei Raffles rustig. „Dat valt me erg van u tegen.”

Baxter werd woedend. Dat was nu toch wel een beetje al te erg. Hij kwam om dien man te arresteeren en in plaats van bang te zijn, of pogingen aan te wenden, om de politie te ontloopen, zat hij daar kalm in zijn stoel te rooken en gaf hem nog een boetpredicatie ook! Het liep werkelijk de spuigaten uit!

Hij ging voor Raffles staan, schermde met zijn vuisten door de lucht en zei:

„Ge zult nu wel inzien, John Raffles, dat het spel afgelopen is! Ge zijt mijn arrestant! Wij zullen nu eens afrekenen!”

Raffles legde zijn eene been over het andere en zei:

„Uw gevangene, inspecteur? Dat is iets nieuws. Ik zou mij daarover in ieder geval maar niet zoo opwinden, want dat benadeelt uw gezondheid. Uw gezondheid is namelijk voor mij van zeer veel belang, want mijn avon-

turen zouden geen belangstelling meer wekken, als u er niet meer bij betrokken waart!”

Bleek van woede keek Baxter om zich heen.

„Marholm, ik geloof zoo waar, dat hij mij ook nog bespot!” bracht hij er ten laatste uit.

„Dat heb ik reeds lang bemerkt,” zei de „vloo”.

„Ik geloof dat zelfs jij mij uitlacht.”

„Neen inspecteur,” zei Marholm, „ik heb kiespijn! Zenuwtrekkingen in mijn mond!”

„Dat is erg,” meende Raffles. „Ga toch zitten, inspecteur Marholm.”

Bleek van woede kwam Revers naderbij. Hij moest zijn woorden steeds afbreken, want het asthma verhinderde hem geregeld te kunnen doorspreken.

„Gij... gij... ba... baron! gisteren zijt ge... zijt ge mij aangevallen... omdat ik... omdat ik een ezel... met de zweep... een paar maal geslagen heb!”

„Dat klopt!” zei Raffles kalm. „Ik kan niet zien, dat men een ander slaat, al is die ander ook een dier!” antwoordde Raffles lachend, „vraag dat maar eens aan hoofd-inspecteur Baxter.”

„Inspecteur, ik geloof dat hij nu op het gebied der dierkunde komt!” zei Marholm met een strak gezicht.

Maar Baxter stoorde zich thans niet aan de praatjes van zijn secretaris. Hij wendde zich tot Raffles en zei:

„Vooruit, John Raffles, nu is het gedaan! Ik zou nu maar geen pogingen meer wagen, om te ontsnappen, want dat lukt thans toch niet. Opgestaan en voorwaarts marsch! Of moet ik geweld gebruiken?”

Raffles draaide zich eens op zijn gemak op zijn stoel om en keek den hoofd-inspecteur aan of deze niet een mensch, maar het een of ander vreemdsoortig maar overigens niet onbelangrijk wild dier was.

„Geweld gebruiken, inspecteur?” vroeg hij ten laatste, „wel neen, dat zou ik niet doen, als ik u was: Daar wordt men zoo moe van. Ik wil alles doen wat u zegt, als ik maar niet vanuit mijn stoel behoef op te staan.”

Dit was voor Baxter genoeg.

„Haast je! voorwaarts! marsch!” beval hij.

„Als je niet opstaat en ons volgt, dan laat ik jou en je stoel arresteeren!” riep Baxter.

„Dan haalt ge u een vervolging wegens het onbevoegd transporteeren van meubels op den hals!” beweerde Raffles; „maar dat is niet noodig!”

Als het er u slechts om te doen is, dat ik van hier verdwijn, dan kan dat in één oogenblik gebeuren!”

Hij stond op.

De huiseigenaar stond tusschen Raffles en

de deur, die naar het naaste vertrek leidde, maar dat bleef niet zoo.

Hij voelde plotseling een hevigen stoot tegen zijn ribben, zoodat hij nu heelemaal geen adem meer kon krijgen en zag op hetzelfde oogenblik honderde sterretjes voor zijn oogen dansen, ofschoon het toch klaarlichte dag was. Vervolgens verloor hij op zeer onelegante wijze het evenwicht.

Terwijl dit plaats had, was de deur bliksemsnel open en weer dicht gegaan en Raffles was verdwenen.

Dat was zoo vlug in zijn werk gegaan, dat Baxter nog met groote oogen naar den stoel keek, waarin Raffles niet meer zat, maar eensklaps scheen hij zich te bezinnen en riep:

„Omsingelt het huis! Bewaakt ieder vertrek!”

De agenten vlogen uiteen. Revers, die op den grond was gevallen stond met moeite weer op.

„Wees onbezorgd, mijnheer de inspecteur!” zei hij. „Het huis heeft slechts één uitgang en het vertrek, waarin hij zich bevindt, slechts één deur. Hij heeft zich zelf ingesloten!”

„Volgt mij!” riep Baxter, vol vuur.

Zij stonden weldra in het vertrek, waarin Raffles verdwenen was, maar er was geen spoor van hem te vinden.

„Naar het volgende vertrek!” riep Baxter.

„Dan moeten wij eerst weer terug,” zei de eigenaar; „het vertrek heeft geen anderen uitgang!”

„Dan is hij door den muur gedrongen!” riep Baxter.

Revers keek den inspecteur medelijdend aan.

„Dat is toch onmogelijk!” meende hij.

„Nu vergist ge u!” riep Marholm.

„Door den muur?” herhaalde Revers.

„Onze inspecteur Baxter gaat altijd met het hoofd door den muur!” verzekerde Marholm.

Baxter hoorde dit niet meer, want hij was reeds weer naar buiten, en nu begon er een wilde klopjacht van het eene vertrek naar het andere; spiegels werden van den muur getrokken, portières afgebroken; maar men vond geen spoor van Raffles.

„Hij moet er toch zijn!” beweerde Revers. „Het is onmogelijk, dat hij ontvlucht is!”

Op dit oogenblik hoorde men een geweldig lawaai op de trap.

Niet minder dan vijf mannen in witte kielen stormden naar boven, aangevoerd door Charly Brand; maar niemand herkende hem.

Hij droeg een grijzen baard en een blauwe bril verborg zijn oogen.

Zonder op de politie-agenten acht te slaan, legde hij een portefeuille op tafel en begon voor te lezen:

„Een kast! drie spiegels! vier tapijten!”

„Halt!” riep Revers, toen hij zag, dat de werklieden begonnen de woning te ontruimen.

„U bent zeker krankzinnig, mijnheer! Deze woning behoort mij!”

Brand haalde de schouders op, zonder den huiseigenaar aan te zien en zei op barschen toon:

„Op al de roerende goederen is beslag gelegd! Hier is het vonnis der rechtbank!”

De huiseigenaar, die de huur steeds geregeld ontvangen had, en ook reeds eenige maanden vooruitbetaling had gekregen, had geen recht in verzet te komen.

Het gerechtelijk vonnis was natuurlijk valsch.

Baxter, die niet kon vermoeden, dat hier een truc in het spel was, kwam naderbij.

Hij ging voor de deur staan en lette op iedereen.

Intusschen begonnen de werklieden de meubels weg te dragen.

Ieder stuk werd door Baxter nauwkeurig bekeken.

Na verloop van ongeveer een uur was de woning leeg.

De werklieden brachten alles naar beneden in den daar gereedstaanden verhuiswagen en reden weg.

Baxter raasde als een krankzinnige: „Waar is Raffles nu toch gebleven. Hij moet er toch zijn!”

Hij doorzocht de woning opnieuw — maar Raffles was en bleef verdwenen. Ook Charly Brand had zich met de processtukken verwijderd, waarop inspecteur Baxter ten slotte riep:

„Nu sta ik voor een raadsel, Marholm. Er moet een wonder gebeurd zijn, want op natuurlijke wijze kan zoo iets niet geschieden!”

Op dit oogenblik werd er gebeld; een der werklieden was teruggekomen. Op den rug droeg hij een groot Perzisch tapijt en in zijn rechterhand had hij een brief voor hoofd-inspecteur Baxter.

Baxter, die het een of ander onheil vermoedde, greep zenuwachtig naar den brief.

De inhoud luidde als volgt:

„Waarde hoofd-inspecteur Baxter!

Deze man brengt u mijn hartelijkste groeten over. . . .”

Baxter keek om.

„Zeg eens man, wat heb je daar?”

„Een tapijt, mijnheer de inspecteur!”

Marholm begon te lachen.

„Begrijpt u dat niet, inspecteur? De beleeftste groeten. . . . ha ha ha. . . . hij heeft zich in een in elkander gerold tapijt gewikkeld en beslag op zich laten leggen. . . . de met be-

slag gelegde Raffles. . . . het is om zich dood te lachen!"

„Lach je maar dood, gek! Dan ben ik je ten minste kwijt!" riep Baxter, woedend.

Maar Marholm stoorde zich daar niet aan en zei:

„Lees nu toch eerst den brief geheel tot het eind, inspecteur!"

„Hierbij zend ik u mijn hartelijkste groeten in den vorm van een tapijt. Ik ben op reis gegaan. Aan het station zal ik weer een gewoon mensch worden, want ik ben iemand, die alle zaken nauwkeurig behandelt. Het doet mij erg leed dat ik voor langen tijd afscheid van u nemen moet, maar u bent er zelf de oorzaak van, dat onze vriendschap voor eenigen tijd geschorst wordt. Laat het tapijt in het familiegraf van Scotland Yard bijzetten en onthoudt het uw tranen niet! Met deze hoop verblijf ik,

Uw getrouwe
JOHN RAFFLES."

„Ongehoord! ongehoord!" riep Baxter en liep het vertrek op en neer, als een tijger in zijn kooi.

„Hij is weg! Goed en wel weg! En wij?" mompelde hij.

„Wij zijn de bedroefde achtergeblevenen!" merkte Marholm op.

Revers schudde het hoofd en zei:

„Mijn huis is thans leeg! Hij heeft medeliden met een ezels, maar met u, inspecteur, gaat hij om op een manier, dat men wel vragen moet. . . ."

Baxter keek den huiseigenaar met een door-dringenden blik aan en vroeg:

„Wat moet men vragen?"

„Neem mij niet kwalijk, ik heb niets gezegd!" zei Revers.

„Het kan toch niets anders dan een domme vraag zijn, die mr. Revers doen wilde!" antwoordde de „vloo"; „maar ik geloof, mijnheer de inspecteur, dat wij nu wel iets beters doen kunnen; Raffles heeft Londen zeker nog niet verlaten!"

Baxter herhaalde:

„Waarachtig, daarin kon je wel eens gelijk hebben! Raffles is nog in Londen! Er op los, naar alle stations!"

En de wilde jacht begon opnieuw.

De DUBEC No. 4 in roode verpakking bestaan reeds 40 jaar.

De DUBEC No. 3 zijn met Goudmondstuk.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Vrouw Justitia.

Raffles was niet naar een der Londensche stations gegaan, maar had, nadat hij den verhuiswagen verlaten had, een auto genomen, om zich naar een der voorsteden te laten brengen en was met Charly Brand reeds te Portsmouth aangekomen, toen Baxter nog aan alle stations naar hem zocht.

Te Portsmouth scheepte hij zich in. Hij wist zeer goed, dat dezen keer alle mogelijke pogingen zouden aangewend worden om hem te arresteren en hij koos daarom tot zijn voorloopig verblijf een stad, waar men niet zoo gemakkelijk kon vermoeden, dat hij zich daar bevond.

Hij ging dus niet naar Parijs of Berlijn, niet naar Rome of naar Madrid, maar naar München.

Na een lange treinreis kwam hij daar aan en nam zijn intrek in het hotel de „Vier Jaar-

getijden", onder den naam van graaf van Montregaza.

Intusschen had inspecteur Baxter zijn navorschingen voortgezet en was ten slotte te weten gekomen, op welke manier Raffles Londen ontvlucht was.

Toen hij hiervan absolute zekerheid had, had hij zich in verbinding gesteld met zijn chefs in Scotland Yard en met hen een onderhoud gehad, waarvan het gevolg was, dat Baxter, begeleid door Marholm, Londen verliet, ten einde de vervolging van Raffles voort te zetten.

Het gelukte Baxter inderdaad na veel moeite het spoor te vinden.

Hij kwam zodoende te München aan, waar hij de zaak met de Beiersche politie besprak, zonder nog te weten, onder welke vermomming Raffles zich hier ophield; hij had name-

lijk van af het Centraal Station der hoofdstad van Beieren ieder spoor weer verloren.

Raffles had intusschen te München aange-name kennismakingen aangeknoopt.

Hij kwam dagelijks in café „Luitpold“, waar hij in aanraking was gekomen met Münchener artisten, die hem spoedig bij hun vrienden introductie gaven.

Raffles, die, zooals gezegd, den naam van graaf van Montregaza had aangenomen, kwam hier in interessante gezelschappen, waar vooral veel artisten en studenten kwamen.

Hier werd hem onder anderen ook prins Milo, den zoon van vorst Matchatschich uit Servië voorgesteld.

Deze prins Milo was een eigenaardige jonge man. Groot, slank en elegant als hij was, had hij buitengewoon veel overeenkomst met Raffles, te meer omdat hij zijn monocle volgens zijn eigen bewering, zelfs in bed voor het oog hield.

Het was een levenslustig jongmensch, die een goede opvoeding genoten had en met wien Raffles spoedig zeer bevriend was.

Brand, als vriend van den graaf van Montregaza, was zeer intiem geworden met den Münchener beeldhouwer Richard Rommler, die in een oud huis in de Turkenstraat op de vijfde étage een atelier bezat.

Op zekeren dag, kort na de aankomst van Raffles en Brand, die zich bijzonder vermaakten in dit troepje levenslustige jongelieden, hoorden de twee vrienden dat er plannen werden gemaakt, om een paar artistenfeestjes te vieren.

Dit was ook inderdaad het geval en op zekeren dag vroeg de beeldhouwer aan Brand, of deze hem even naar zijn vriend wilde brengen.

„Ik verzoek u om morgen bij mij in het atelier te komen,“ zei Rommler tot Raffles.

„Wij hebben een gecostumeerd feest. Mijn verloofde, Fräulein Eva Freud, komt ook!“

„Dat is een flink meisje!“ zei prins Matchatschich.

Rommler knikte toestemmend, doch zei met een bedrukt gelaat:

„Het is alleen maar jammer, prins, dat wij niet trouwen kunnen!“

Raffles spitste de ooren. Daar viel misschien wat goeds te doen!

„Maar waarom niet, Rommler?“ vroeg hij.

„Ach, graaf, dat is de oude geschiedenis. Eva is een zeer talentvolle actrice, maar zoo arm als Job. En wat mij aangaat, mijn beeldhouwwerken hebben tot dusverre nog niet genoeg opgeleverd om een eigen huishouding te kunnen oprichten en ik vrees, dat Eva en ik daarom nooit een paar kunnen worden.“

„Ach, stel u maar gerust,“ verzekerde de

prins, „ge hebt nog tijd genoeg. Dat komt nog wel in orde.“

Raffles, die de familieaangelegenheden van zijn vrienden reeds tamelijk goed kende, zei:

„Ge hebt toch een zeer rijken vader, waarde Rommler!“

„Dat is zoo!“ bekende de beeldhouwer. „Frans Rommler, die de eer heeft mijn vader te zijn, bezit meer dan een millioen en daar hij een zeer goed koopman is, wordt zijn vermogen steeds nog grooter.“

Rommler ging voort:

„Zoo als gezegd, mijn vader is zeer rijk, maar hij geeft mij niet eens het noodige geld om mijn studiën te kunnen voltooien. Hij had gewild, dat ik koopman en geen artist zou geworden zijn!

U kunt wel denken, graaf, dat hij onder deze omstandigheden van mijn huwelijk met een kunstnares niets weten wil en er niet aan denkt, om mij daarvoor het noodige geld te geven!“

„Hm, hm, hm,“ mompelde Raffles en keek zijn vriend Charly Brand aan; „wij zullen toch nog eens zien, of daaraan niets te doen is.“

Den volgenden avond ging Raffles met Brand naar het atelier, op de vijfde étage van een huis in de Turkenstraat.

De vrienden van Raffles, die aanwezig waren, lieten zich niet storen in hun vroolijkheid door de primitieve omgeving.

Midden in het atelier stond een Apollobeeld, dat Rommler uit slecht marmer gebeeldhouwd had; het was een kunstwerk, waarvoor hem echter tot dusverre nog niets geboden was.

„Zie hier mijn geheele vermogen,“ zei de kunstenaar en wees naar een hoopje roode klei, waarmede hij zijn figuren boetseerde.

Daar er voor den prins, voor Eva en voor nog eenige vrienden zelfs geen gelegenheid was om hun mantels en hoeden op te hangen, kreeg de Apollo een dameshoed als hoofdbekking en een mantel van den prins om zijn fraai gevormde leden.

Aan het atelier grensden nog twee vertrekken, die vlug opgeruimd werden.

Nu kon men de gemaskerde gasten goed zien; het waren meest lieden uit München, maar er wandelde ook een koning onder het gezelschap, terwijl een paar dames zich als schoolmeisjes hadden verkleed.

De clou echter vormde Raffles:

Hij was als Vrouwe Justitia verschenen en oogstte veel bijval.

Hij had zijn slank lichaam in een strak vleeschkleurig tricot gestoken en daarover heen een wit onderkleed aan gedaan. Verder sleepte hij een grooten, rooden mantel achter zich aan. Zijn glad geschoren gelaat paste

goed bij het masker, dat alleen zijn oogen vrijliet.

In zijn rechterhand hield hij een weegschaal, waarin aan de eene zijde een houten zwaard en aan den anderen kant gewichten lagen.

Raffles en de prins hadden zich, nadat zij eerst wat gedanst hadden, eenigszins teruggetrokken. Ze zaten beiden op een kist, die als canapé dienst deed.

De prins opende het gesprek.

„U hebt mij gisteren naar den ouden Rommler gevraagd,” zei hij. „Indien ik niet wist, dat onze vriend Richard een brave kerel is, dan zou ik niet met hem willen omgaan, alleen omdat hij Rommler heet!”

„Daar u de zoon van een vorst bent,” antwoordde Raffles, „verwonder ik mij er over, dat u in deze kringen verkeert.”

„Omdat zulks mij het best bevalt!” antwoordde prins Milo, „en omdat het verschil van standen hier te München zeer klein is!”

Zeg zelf maar eens, kan men zich ergens beter vermaken dan onder deze levenslustige menschen?”

„Ge hebt gelijk!” antwoordde Raffles, ofschoon hij zelf er ook nooit aan gedacht had, dat hij in zulk een gezelschap zou geraken.

„Het is wel eigenaardig,” ging de prins voort, „ik heb vroeger niet geweten, dat mijn vriend Rommler een zoon is van den ouden woekeraar!”

Raffles keek verrast op.

„Rommler is dus een woekeraar?” vroeg hij.

„Ja, dat is hij,” zei de prins. „Ik kan het weten, want ik moet hem zestig procent betalen!”

„Drommels!” viel Raffles uit. „Dat is niet gering!”

„Soms nog meer,” ging de prins voort. „Ik ben hem nu tweemaal honderd duizend goudmark schuldig!”

Raffles zette zijn monocle af, terwijl hij zei:

„Dat is een groote som, prins!”

„Dat is niet erg,” zei deze. „Mijn vader is zeventvoudig millionair!”

„Is hij óók een gierigaard?” vroeg Raffles.

„Ja, nog erger! Een tweede Rommler. U zult mij vragen, hoe ik binnen den tijd van een jaar er tweemaal honderdduizend mark kan doorbrengen. Dat komt, ik was den eersten tijd stamgast in de Oder-bar.

„A propos, graaf, u zult toch zeker morgen met mij het bal paré in den schouwburg bezoeken, nietwaar? Daar zullen wij eens echt vroolijk zijn! Wat de tweemaal honderd duizend mark betreft, wil ik u wel vertellen waarvoor ik die bestemd heb, ik bouw een vliegmaschine, een helicoptère!”

Raffles nam nogmaals zijn monocle af.

„Wel, dat had ik niet gedacht!” merkte hij op.

„Waarom mag een Servische prins ook niet eens werken?” vroeg de prins. „De zaak staat zoo:

Mijn vader wil absoluut, dat ik mijn leven doorbreng met nietswaardig gedoe. Ik moet volgens mijn stand trouwen, op de jacht gaan, een beetje aan politiek doen en . . . prins zijn; verder niets!

Ik heb mij nu echter eenmaal in het hoofd gezet om te bewijzen, dat ik het recht heb om op de wereld te zijn. Daar ik steeds veel gevoelde voor de techniek, heb ik het model van een vliegmaschine gemaakt, dat eenigszins afweek van de gewone modellen, die in de verschillende landen bekend zijn.

„Toen ik zoo ver was, heb ik een vergroot model gemaakt en daarmee eenige vluchten gedaan en toen kwam ik ineens tot de ontdekking, dat ik met eenige wijzigingen wel in staat zou zijn een model te maken, dat rechtstandig kon opstijgen en dalen.

„Ik begon weer van voren af aan, maar toen bleek, dat hoewel mijn plannen niet onuitvoerbaar waren, er toch nog meer moeilijkheden aan vast zaten, dan ik oorspronkelijk had gedacht met het gevolg, dat ik, steeds maar proeven nemend en modellen makend, een aardig kapitaal verspeelde.

„Ik zou er dan ook zeker mede opgehouden zijn, indien mij toen niet ter oore was gekomen, dat er een groote prijs was uitgelooft voor de eerste machine, die rechtstreeks van een vast punt kon opstijgen en dalen. Ik besloot toen mijn proeven voort te zetten en kan u verzekeren, dat mijn plan meer en meer den vorm gaat aannemen, dien ik mij voorgesteld heb. Het ongelukkigste echter is, dat ik op het oogenblik over geen contanten meer te beschikken heb. Ik laat mij door zoo'n kleinigheid echter niet uit het veld slaan.”

„Dat vind ik prachtig!” zei Raffles; „indien u mijn steun ooit noodig mocht hebben, dan ben ik gaarne tot uw dienst!”

In het aangrenzende vertrek had de vroolijkheid inmiddels het toppunt bereikt.

Plotseling werd er gescheld.

Richard Rommler ging naar beneden om open te doen. Men hoorde zijn stem en die van een vreemdeling; Rommler kwam spoedig terug en mopperde:

„Sapristi, een „stille”!”

Allen werden dadelijk stil en begaven zich naar het aangrenzend vertrek.

Met een „stille” bedoelde men iemand van de geheime politie. En inderdaad verscheen Baxter. Het portret van Raffles was aan alle agenten te München ter hand gesteld en een

van hen, die voor het gebouw de „Dichtelei“ gestationeerd was, had Raffles verscheiden keeren zien in- en uitgaan en daardoor vermoedens gekregen.

Baxter had geïnformeerd en den weg naar het atelier van Richard Rommler gevonden.

Hij had niemand anders dan Marholm meegenomen, omdat hij aan de Münchener politie het voorrecht niet wilde gunnen, Raffles te arresteren.

Daar Baxter echter geen woord Duitsch verstond, kon hij niets anders doen dan Richard Rommler zijn legitimatiekaart vertoonen. De beeldhouwer las die en zei:

„Wees zoo goed een oogenblik te wachten, ik ben aanstonds te uwer beschikking!“

Daarop was hij naar binnen gegaan.

Baxter keek Marholm aan.

„Wat heeft hij gezegd?“ vroeg de hoofd-inspecteur aan zijn secretaris.

„Het doet mij leed, mijnheer de inspecteur, maar ik versta de Duitsche taal niet,“ antwoordde Marholm.

„Het is jammer dat je die taal niet geleerd hebt, Marholm!“

„Akkoord,“ antwoordde de „vloer“. „Dat zelfde moet ik ook van u zeggen.“

„Maar wat doen we dan eigenlijk hier?“

Laat ons naar binnen gaan, Raffles is daar — hij kan ons nu niet ontkomen!“

Raffles had intusschen vernomen, wat er gebeurd was. Hij trok Rommler ter zijde en vroeg hem:

„Wil u mij een plezier doen?“

„Zeker, graaf!“

„Help mij dan, door den ambtenaar — het is een vreemdeling — hier op te houden als ik wegga en houd u, alsof u niet verstaat, wat hij van u verlangt.“

„Als ik mij niet vergis dan zoekt hij mij in verband met een geschiedenis, die zich een tijdje geleden in Londen heeft afgespeeld. Het was een onschuldige historie, zoodat u niet bang behoeft te zijn, dat ge in moeilijkheden zult geraken.“

„Vender kan ik u mededeelen, dat de man niet van de snuggerste is en dat ge hem betrekkelijk gemakkelijk beet kunt nemen, vooral, daar hij, zooals ik hoor, geen Duitsch verstaat. Ik zal hem wel zoo ver weten te brengen en moet het dan voor het verdere aan u allen overlaten. Voelt u daar iets voor?“

„Dat zal ik met genoeg doen, graaf,“ antwoordde Rommler.

„Goed! Laat den politiemann dan binnen!“

De vroolijke artisten gingen hen tegemoet, terwijl Richard Rommler Baxter en Marholm verzocht om nader te treden.

Brand stond met ingehouden adem in een

hoek en wachtte met spanning af wat er verder gebeuren zou.

Intusschen kwam vrouwe Justitia binnen en stevende recht op Baxter toe met de woorden:

„Wees gegroet, waarde collega!“

Baxter keek de lange gestalte aan, die er uitzag als een vrouw en in wien men toch den man herkende.

„He, wie is dat?“ mompelde Baxter.

„Dat is de „Rechtvaardigheid“, inspecteur,“ antwoordde Marholm. „Wij hebben de reis naar München moeten doen, om eens te zien hoe de „Rechtvaardigheid“ er uit ziet!“

Baxter, die zag, dat hij te midden van een troepje vroolijke jongelieden verzeild was geraakt, die zich bovendien nog hadden vermomd, stond een weinig bedremmeld te kijken en het scheen tot hem door te dringen, dat er niet veel kans zou bestaan den Grooten Onbekende hier te vinden.

Raffles, die de verwarring van den hoofd-inspecteur zag, werd overmoedig en besloot Baxter eens stevig voor den gek te houden.

Hij naderde met bevallige bewegingen den hoofd-inspecteur en zei toen met een stem, die coquet klonk:

„Vindt u de Rechtvaardigheid niet mooi; inspecteur?“

„Wat wilt u toch van mij?“ riep Baxter.

„Wat wilt *gij* toch van ons?“ zei Raffles in het Engelsch.

„Hebt ge nog niets van een zekeren Raffles gehoord?“ vroeg Baxter daar meteen bovenop.

„De persoon, die de Rechtvaardigheid vertegenwoordigt, heeft natuurlijk van Raffles gehoord! Dat is hij, die altijd weer door de mazen glipt!“ klonk het van Raffles' lippen.

„Maar nu glipt hij er niet wéér door!“ riep Baxter, „ik weet zeker, dat hij hier is!“

„Als u hem hebt, zullen wij hem eens op de weegschaal leggen — ik geloof, dat hij zwaarder is dan alle gewichten,“ zei Raffles.

Baxter keek de gemaskerde Raffles aan, alsof hij dacht in een krankzinnigengesticht te zijn.

Hij keek van Raffles naar Marholm en van Marholm weer naar Raffles, schudde toen het hoofd en tikte ten slotte met den wijsvinger tegen zijn voorhoofd, terwijl hij zei:

„Ik geloof, ze zijn hier allen krankzinnig! Kijk toch eens rond, Marholm!“

„Jawel, inspecteur!“

Thans zich tot Rommler wendend, vroeg hij:

„Kunt u mij ook inlichten, of een zekere Raffles zich hier bevindt?“

„Ik versta u niet!“ antwoordde Rommler, de schouders ophalend.

Baxter voelde zich niet op zijn gemak en zei:

„Marholm, wij hadden eigenlijk een gendarme uit München moeten meenemen!“

„Dat zou ons niet veel gebaat hebben, inspecteur,” meende de politie-secretaris. „Die lui spreken een taal, die wij evenmin verstaan zouden hebben!”

„Wij moeten alleen op onze oogen vertrouwen!” riep Baxter. „Vooruit Marholm, laat ons Raffles zoeken!”

„Wij moeten in het atelier beginnen,” be-
weerde Marholm.

Zij gingen terug naar het atelier en het eerste dat Marholm thans opviel was het mal toegetakelde beeld van Apollo. Hij bleef er strak naar staan kijken, zoodat Baxter, die een anderen kant op keek, zich omwendde. Hij zag het beeld nu ook, begreep er weer niets van en vroeg:

„Wat is dat voor een ding, Marholm?”

„Dat is een standbeeld, inspecteur!”

„Waarom is dat aangekleed?” vroeg Baxter.

„Nou,.... hm.... inspecteur.... ik denk, dat het zich een beetje voor ons schaamde.”...

Baxter ging naar het beeld en bekeek het eens.

„Wat is dat?” vroeg hij nu aan Rommler, die naderbij gekomen was.

Uit de gebaren, die Baxter maakte, begreep hij, wat deze bedoelde.

„Apollo!” zei hij kortaf.

Baxter wendde zich tot Marholm en vroeg: „Wat heeft hij gezegd?”

„Dat het meneer Apollo is, inspecteur.”

„Zeker een portret, Marholm, niet?”

„Ja zoo iets!” zei Marholm onverschillig.

Plotseling helderde het gelaat van Baxter op.

„Ik weet het, Marholm!” fluisterde hij. „Ik weet het! Kijk het gezicht maar eens aan!”

„Wiens gezicht? Dat van meneer Apollo?”

„Ja, zie je de overeenkomst met Raffles dan niet? Het is Raffles! Grijp hem, Marholm!”

Marholm bleef staan en krabde zich achter de ooren.

„Maar dat is immers een standbeeld van steen!” merkte hij op.

„Dat dacht ik ook eerst,” fluisterde Baxter terug, „maar we hebben ons allebei voor den gek laten houden. Raffles is hier en we zien hem niet. Toch moet hij er zijn. Dat zoogenaamde beeld lijkt sprekend op hem, dus”...

„Dus,” herhaalde Marholm.

„Dus is het Raffles,” ging Baxter voort. „Die malle kerels willen ons er in laten loopen. Zij willen hem verbergen, zij hebben hem met kalk ingesmeerd en nu houdt hij zich doodstil, om ons in den waan te brengen, dat hij werkelijk een beeld is. Let eens op, je zult eens zien hoe gauw er leven in komt”...

En nadat Baxter deze woorden had gespro-

ken, begaf hij zich naar het beeld, liet er forsich zijn hand op vallen, zoodat het uit het lood geraakte, wankelde en vóórdat Baxter het weer tegen kon houden, van het voetstuk af en met veel geraas op den grond viel, waar het in honderde scherven brak.

Dat gaf een heele consternatie.

Alle artisten kwamen toeloopten en ook Raffles, nog steeds vermomd als Vrouwe Justitia bevond zich onder hen.

Zij verdrongen zich om den beduusden hoofd-inspecteur van politie en riepen allerlei woorden, welke Baxter niet verstond, door elkaar.

Het bleek hem echter duidelijk, dat zij betaling verlangden van hetgeen hij gebroken had. Hij hield zich alsof hij, doordat hij geen Duitsch verstond, niet begreep wat zij wilden.

Doch nu trad Rommler te voorschijn en zei:

„Dat kost u 500 mark!”

„Ik versta geen Duitsch!” zei Baxter en krabde zich nu ook achter de ooren.

Maar Rommler haalde een lei en schreef daar op:

„Rekening voor de Gerechtigheid:
Voor een gebroken Apollo 500 mark
voldaan,
Rommler.”

Baxter zocht uitvluchten, maar een der artisten kwam er bij, greep hem bij den kraag en zei:

„Wanneer u niet betaalt, wat u gebroken hebt, dan wordt u aan het gerecht overgeleverd.”

Baxter moest er wel toe besluiten om te betalen, en haalde zijn portefeuille te voorschijn gaf 500 mark. Hij was echter woedend, keerde zich naar het masker Justitia, greep het woest bij den arm en vroeg:

„Waar is Raffles toch? Zijt gij het? Of wie is het anders?”

„Au!” schreeuwde Raffles. „Je knijpt mij! Ik ben de Rechtvaardigheid!”

„Die wordt altijd door hem geknepen!” verzekerde de „vloot”.

Baxter echter keerde nu alles ten onderste boven en doorzocht het geheele atelier.

Raffles ging intusschen zóó zitten, dat hij Baxter voortdurend in het oog hield en begon met zijn gewichten te manoeuvreeren.

„Marholm, wij hebben ons vergist!” zei Baxter ten slotte.

„Dat is niet mogelijk, inspecteur! De mededeeling, die men ons gedaan heeft, was zoo duidelijk, dat we ons niet vergissen konden.”

Zij gingen weer naar het atelier en de artisten, die zich vroolijk hadden gemaakt over het nuttelooze zoeken, begonnen nu een kring te vormen om Baxter en Marholm.

Nu werd Baxter woedend op Rommler, want hij hield er zich van overtuigd, dat deze tot het komplot behoorde.

„Gij weet zeker, waar Raffles is!” riep hij hem toe.

„Ik versta u niet!” riep Rommler terug.

„Spreekt u Engelsch?”

Dat verstond Rommler en zei:

„Neen!”

„En u dan?” vroeg Baxter aan Raffles. Het kwam geen oogenblik in zijn gedachten op, dat deze man, met zijn fantastische kleeding, de zoo lang gezochte kon zijn.

„De gerechtigheid spreekt alle talen!” antwoordde Raffles.

„Dan moet u mij zeggen waar Raffles is.”

„In dit geval zwijgt de gerechtigheid!” zei Raffles geheimzinnig.

„Kent ge hem dan?” vroeg Baxter.

„Wel zeker, zou Justitia Raffles niet kennen? Hij is zeer na aan haar verwant.”

„Dan moet ge mij dadelijk zeggen, waar hij zich ophoudt,” beval Baxter.

„Als ik dat wist, dan was de Gerechtigheid immers niet blind! De Gerechtigheid kent hem, maar ziet hem niet;” zei Raffles, die vlak voor een spiegel stond, maar zich bij deze woorden omdraaide, zoodat hij inderdaad zich zelf niet meer zag.

Baxter wendde zich thans tot Marholm:

„Ik geloof, dat hij den spot met ons drijft!”

„Dat komt mij ook zoo voor, inspecteur!”

Baxter dreigde Raffles met de vuist.

„Als ge met de politie spot, dan zult ge wat beleven!” riep hij uit.

„Spot de politie dan niet altijd met de Gerechtigheid?” vroeg Raffles. „Waarom zou het omgekeerde ook niet eens het geval zijn? Maar ik zal u den weg wijzen!”

„Waarheen?” vroeg Baxter.

„Naar Raffles!” luidde het antwoord.

De „vloer” luisterde en zette groote oogen op.

Hij liep als een fox terrier om Justitia heen en scheen haar van alle kanten te willen besnuffelen.

„Verklaar u nader!” riep Baxter ongeduldig.

„Ik geloof beslist, dat Raffles nog komen moet, want ik heb onlangs kennis met hem gemaakt,” begon Justitia met de weegschaal spelend.

„Wat? Hoe? En ge zegt dat zoo kalm? Weet ge dan niet, dat dit belangrijker is dan de dood van den keizer van China?” vroeg Baxter.

„Wat mij betreft laat het een en het andere mij totaal onverschillig!” hernam Raffles.

„Doch kijk eens — die Raffles is toch een sluwe kerel, niet waar? Wanneer men u nu

zoo ziet zitten, dan kan men reeds op honderd pas afstand bemerken, dat gij inspecteur van politie bent — ik heb het reeds geroken, toen ik de trappen opkwam.”

„U bent brutaal!” zei Baxter.

„Neen, ik ben de Justitia!” zei Raffles kalm. „Ik wil alleen maar zeggen, dat wanneer u ook niet een vermomming uitkiest, waarin niemand, ook Raffles niet u herkent, zult u hem zeker niet achterhalen!”

Baxter knikte. Dat klonk nog zoo gek niet.

„Bent u er zeker van, dat hij komt?” vroeg hij nogmaals.

„Ik zou er om durven wedden!” luidde het antwoord.

Baxter keek Marholm aan.

„Dat is een idee!” zei Baxter.

„Dat denk ik ook, inspecteur,” antwoordde de „vloer” en beet zich op de lippen, terwijl hij tegelijkertijd naar Raffles loerde.

„Ik geloof, inspecteur, dat Raffles u in precies zoo'n costume, voorstellende de rechtvaardigheid, het minste zou erkennen.”

„Doch waar krijg ik zoo'n costume vandaan?” klaagde Baxter.

„Ik zal u het mijne leenen!” antwoordde Raffles. „Ik ga toch naar huis!”

„Dat is een idee!” zei Baxter. „Wanneer ik u daar eens een wederdienst voor kan bewijzen....”

„U kunt mij daarvoor eens het costume van een inspecteur van politie leenen! Het zal echter niet noodig zijn, dat ge uw kleeren dan dadelijk uittrekt!”

„Ik heb echter geen tricot zooals gij!” bedacht Baxter.

„Dat hindert niets!” antwoordde Raffles.

„De „Rechtvaardigheid” heeft er ook geen aan!”

Baxter was vol vuur voor het plan. Het vooruitzicht, dat Raffles inderdaad nog zou komen, deed hem alle bedenkingen overwinnen, en hij ging naar een zijkamer.

Het idee, dat de nieuwsbladen den volgenden dag zouden berichten, met welken list Baxter Raffles gevangen had, bracht hem totaal het hoofd op hol, dat was nog eens een detective-truc!

Hij wendde zich tot Marholm en zei:

„Wees zoo goed, even naar ons hotel te rijden en onmiddellijk mijn pelsjas te halen, opdat ik die over mijn costume kan doen, anders bevries ik nog, als ik straks buiten kom.”

„Dus een rechtvaardigheid, die aan koude voeten lijdt!” zeide de „vloer”. „U wilt dus inderdaad, inspecteur....”

„Hoor je niet, wat ik gezegd heb? Wie weet, of Scotland Yard in dit costume nog niet eens mijn beeltenis laat maken, of mijn portret niet in het masker der rechtvaardig-

heid eenmaal aan de muren van het Londensche paleis van justitie zal prijken, het volgend geslacht ten voorbeeld. . . ."

"Ik geloof, dat het bevrozen in de hersens begonnen is," mompelde de „vloo” en greep naar zijn hoed.

"Mijnheer de inspecteur, ik ga uw pels halen!" en de „vloo” snelde heen.

Intusschen ging Baxter in een zijkamer met het costuum, dat Raffles daar uitgetrokken had, terwijl hij zich in een ander vertrek haastig van andere kleeren voorzag.

De artisten intusschen, besloten naar een der naastbij gelegen café's te gaan, om daar hun feest verder voort te zetten.

Rommler beloofde hen spoedig te volgen.

Hij stond met open mond te kijken naar hetgeen zich voor zijne oogen afspeelde, zonder precies te begrijpen, wat dit alles te beteekenen had.

Baxter was eindelijk gereed en bewonderde zich in den spiegel. Daar hij zeer ijdel was, had hij in het genoegen over zijn eigen verschijning bijna Raffles vergeten, toen plotseling de deur open ging en — Raffles zonder eenige vermomming binnenkwam:

Baxter stond sprakeloos, zoodat hij in de pose, die hij had aangenomen, bleef staan. Raffles keek Baxter kalm aan en zei:

"Prachtig, net een standbeeld voor de diergaarde van Londen!"

Nu was het met de kalmte van Baxter gedaan.

Met een woedenden kreet wierp hij zich op zijn doodsvijand.

Maar deze was op alles voorbereid.

Vóór Baxter hem had kunnen bereiken, deed hij een greep in de vochtige boetseerklei, die vlak onder zijn bereik lag en flapte Baxter de geheele kleffe en kleverige massa pardoes in het gezicht.

Luid lachend maakte hij zich uit de voeten.

Baxter kon het eerste oogenblik geen adem krijgen, zijn mond, zijn neus en ooren zaten vol en daar er ook een dikke koek klei voor zijn oogen zat, kon hij niets zien.

Als een krankzinnige begon hij de klei van zijn gelaat te verwijderen, maar daar dit niet vlug genoeg ging en hij begreep, dat Raffles van deze pauze zou gebruik maken om te vluchten, wachtte hij niet tot de klei geheel uit zijn oogen verwijderd was, maar zette zijn vijand met één hand voor zich uit gestrekt na.

Het gevolg was, dat hij regelrecht op de puinhoop van de Apollo inliep, over de brokstukken struikelde en zoo lang hij was, te midden van het marmergruis neerviel.

In den tijd van een oogenblik zat het marmergruis volgestoven op de klei, zoodat Bax-

ter met een half rood, half wit gezicht er zeer bespottelijk uitzag.

Rommler, die er bij stond, kon zich haast niet houden van het lachen.

Eindelijk echter kreeg de hoofd-inspecteur met veel moeite de klei en het gruis uit zijn oogen en baard en snelde, heelemaal niet meer aan zijn vermomming denkend, de gang door, de trappen af en de straat op.

Een ijskoude wind woei Baxter in het gelaat, zoodat hij onmiddellijk verschrikt weer in huis terugsnelde.

"Mijn kleeren! Mijn kleeren!" riep hij.

Rommler begon haastig te zoeken. Het lag echter voor de hand, dat Raffles de kleeren verstopt had, en nu raasde de ongelukkige hoofd-inspecteur van politie overal in het rond, niet in staat, om zoo op straat te gaan.

Er werd gescheld.

Marholm kwam binnen, met de pels van Baxter over zijn arm.

Baxter snelde hem tegemoet, roepend:

"Spoedig, Marholm! Mijn jas!"

"Hoor eens, inspecteur," beweerde de „vloo” gemoedelijk, „ik heb op de trap iemand ontmoet, die duivelsch veel op Raffles geleek!"

"Kerel, Marholm, ezal die je bent, dat was Raffles! Heb je hem niet beetgepakt?"

"Neen, ik wist toch, dat u boven was, inspecteur! En daar die man onmiddellijk uit uw tegenwoordigheid kwam, had ik toch geen reden, hem beet te pakken!"

Baxter schuimbekte. Daar de kleeren nog altijd niet gevonden waren, trok hij zijn pels over zijn maskeradepak aan en liep de trappen af.

Doch Raffles was natuurlijk verdwenen en in geen velden of wegen te zien.

"U zult koude voeten krijgen, inspecteur!" zei de „vloo" onbeschaamd.

Baxter brulde hem tegemoet:

"Zorg voor een auto, jij hebt aan alles schuld!"

"Daaraan ben ik reeds gewend!" antwoordde Marholm en floot om een taxi.

Intusschen begon Baxter zich over zijn bloote voeten op te winden!

"Ik zal mij nog een doodelijke verkoudheid op den hals halen!" jammerde hij.

"Dan hebt u tenminste van München iets meegebracht; wanneer het niet Raffles is, dan is het ten minste een verkoudheid!"

Intusschen kwam de taxi.

Baxter zei geen woord meer, doch stapte in de auto. Zij reden nu naar het hotel.

Toen zij daar uitstapten, was Baxter niet weinig verwonderd, een ziekenwagen voor de deur te vinden.

„Is hier een ongeluk gebeurd, portier?" vroeg hij.

De portier, die het portier van de auto openmaakte, wendde zich medelijdend tot Marholm en zei:

„Zoo, het is dus waar! Uw arme meester is krankzinnig geworden!"

„Wat moet ik hem nu antwoorden, inspecteur?" vroeg de „vlooi".

Maar Baxter had geen tijd om te antwoorden.

Nauwelijks stond hij met zijn bloote voeten op de sneeuw, toen hij door sterke armen werd beetgepakt en in den ziekenwagen werd getild. Een dokter stapte er na hem in.

„Help," steunde Baxter; „ik ben hoofd-inspecteur van politie."

„Valsche voorstellingen!" zei de dokter kortaf. „Zonder twijfel volslagen krankzinnig! Loopt in de sneeuw te wandelen met bloote voeten en draagt als eenig kleeding-

stuk een pelsjas. Ik zal hem dadelijk in de afdeeling voor ongeneeselijken brengen!"

De „vlooi" stond nog altijd en als verbluft voor de hoteldeur en wendde zich tot den gérant, die er bij gekomen was.

„Wat heeft dit te beteekenen?" vroeg Marholm.

„Er werd ons zoo juist telefonisch meegedeeld, dat de gast van kamer no. 17 gek was geworden. Ook werd de psychiatrische kliniek opgescheld; er is, zooals u ziet, reeds voor opneming gezorgd. De arme kerel! Heeft hij reeds vroeger verschijnselen van krankzinnigheid vertoond?"

De „vlooi" stak de hand in den zak en zuchtte:

„Ja, hij deed soms wel eens erg gek!"

Toen steeg hij in de nog wachtende taxi en reed naar de psychiatrische kliniek, om te probeeren of hij den hoofd-inspecteur zijn vrijheid kon terug bezorgen.

DUBEC.

Geen ander merk telt zooveel trouwe Rokers.

DERDE HOOFDSTUK.

Het gemaskerde bal in den schouwburg.

Den dag na dit voorval ontving Richard Rommler dezen brief:

Waarde heer Rommler!

U hebt gisteren getoond een man te zijn, die het hart op de rechte plaats heeft en die gaarne een goed vriend uit den nood helpt! Welnu, ik zal alles aanwenden om mij te revancheeren en hoop, dat ik het spoedig zoo ver brengen kan, dat ge uw geliefde bruid naar het altaar kunt voeren!

Geheel de uwe
Graaf van Montregaza."

Zooals te begrijpen is, was de beeldhouwer met dezen brief niet weinig ingenomen en sprak er dadelijk over met prins Milo, die den vorigen avond, gelijk met de andere gasten, naar een naburig café was gegaan om daar het door Baxter verstoorde feest voort te zetten.

De prins wist van het voorgevallene van den vorigen dag alleen, dat de man, die zich toegang had weten te verschaffen tot de woning van Rommler, als zijnde krankzinnig, naar een gesticht gebracht was.

Hij had daarom niet de minste reden, eenig

vermoeden te koesteren tegen zijn vriend, graaf van Montregaza, toen zij elkander aantroffen op het bal in den schouwburg.

In de groote zaal, die anders voor tooneeluitvoeringen bestemd was, maar die nu als een wintertuin was ingericht, verdrong zich een feestelijk getooide menigte. Dominos in alle mogelijke kleuren, de meeste echter versierd met groote hoeden met veeren, zoo als de ridders uit de middeleeuwen ze droegen, verdrongen zich tusschen de heeren in rok of smoking.

De versierde muren, de zee van licht, de gedecoreerde galeriën gaven stemming aan het Münchener bal masqué.

Raffles, die zich nog steeds graaf van Montregaza liet noemen, en de prins hadden elkander rendez vous gegeven op een afgesproken teeken.

Prins Milo stond tegen een pilaar geleund en keek naar het gewoel der menigte.

De muziek was weer begonnen, de paren draaiden rond in een wilden dans.

„Hè, zijt ge zoo in gedachten verdiept?" vroeg Raffles, toen hij bij den prins kwam.

Deze keerde zich om en reikte hem de hand:

„O, zijt gij het, graaf! Wat zegt u wel van hetgeen gisteren bij Rommler is voorgevallen? Bij artisten moet men toch altijd op verrassingen voorbereid zijn!”

Raffles nam zijn monocle af. Toen de beide mannen zoo naast elkaar stonden, zou men hen voor broeders of tweelingen hebben kunnen aanzien, doordat de een precies op den ander geleek.

„Dat was niet een ambtenaar van de politie, maar een krankzinnige!” beweerde Raffles.

De prins knikte toestemmend en zei:

„Dat heb ik ook reeds gehoord!”

Hij nam zijn vriend onder den arm en wandelde door de dichte drommen, terwijl de prins eenigszins somber voor zich keek. Toen zij ten laatste bij een klein gedekte tafel, waarop een roode lamp en een flesch champagne stonden, gekomen waren, vroeg Raffles:

„Waarom zoo neerslachtig, prins?”

„Ach, ik heb bij den ouden Rommler heden een wissel moeten teekenen, dien hij mijn vader presenteeren wil!”

„Is dat dan zoo erg? Laat die wissel maar gepresenteerd worden. Uw vader is rijk genoeg en gij trekt er u niets van aan.”

De prins schudde het hoofd en zei:

„Zoo oppervlakkig bezien is het ook niet erg, maar mijn vader zal de wissel slechts willen betalen tegen zekere voorwaarden.

Ik moet met een vorstin trouwen en heb er geen zin in om mijn leven in verveling door te brengen!”

„Dan moet ge trachten, onafhankelijk te worden, prins!” zei Raffles.

„Juist, ik ben bezig om mij dat te maken! Zoodra mijn vliegtuig gereed is, ga ik deelnemen aan de wedstrijden te Parijs en als ik succes heb, dan ben ik weldra zóó ver, dat mijn vader wel toegeven moet.”

„En nu stuit het u zeker tegen de borst, dat uw vader met uw schulden bekend wordt?” vroeg Raffles.

„Dat kunt ge wel denken! Te meer, daar hij er zeer nieuwsgierig naar zal zijn, op welke manier ik deze schulden gemaakt en waaraan ik het geld besteed heb!”

„Is er dan geen uitweg te vinden, prins?”

„Dat weet ik niet, graaf! Misschien schiet u iets te binnen! Ik zou het u later gaarne vergelden! Ik zit nu vreeselijk in den nood! De wissel is driemaal honderd vijftig duizend goudmark groot, ofschoon ik slechts tweemaal honderd duizend mark ontvangen heb.”

„Alle respect voor die woekerrente! de oude Rommler kent zijn vak; wij zullen eens zien of wij hem in de kaart kunnen loeren!”

De prins keek zijn vriend vragend aan, reikte hem de hand en zei:

„U zoudt waarlijk een goed werk verrichten, als u iemand als ik, die inderdaad gaarne een goed burger in de maatschappij wil zijn, uit de klauwen kondt redden van dien woekeraar. Maar ik geloof niet, dat het u gelukken zal.”

Raffles staarde naar den grond.

„Kijk, ginds is Rommler,” zei de prins, „en Fräulein Freud zie ik daar ook! Ik ken haar aan haar hoed! Een charmant meisje!”

En inderdaad kwam een domino door de menigte heen op den prins toe.

Raffles zag nu, dat Eva Freud, de bruid van Rommler, werkelijk een der mooiste meisjes was, dat hij ooit gezien had.

Plotseling sperde hij de oogen wijd open.

„Drommels!” dacht hij, „nu is de kerel reeds weer hier!”

Deze gedachte werd hem ingegeven door een der aanwezigen, die hij plotseling in de zaal zag.

Degeen, die zijn opmerkzaamheid getrokken had, was niemand anders dan hoofd-inspecteur Baxter, die in zijn geleenden rok een komischen indruk maakte. Hij was van opgewondenheid vuurrood; Marholm, die in zijn gezelschap was spitste zijn ooren en scherpte zijn oogen om goed te zien, wat er om hem heen voorviel.

Baxter was natuurlijk spoedig weer uit het krankzinnigengesticht ontslagen en men zal zich gemakkelijk kunnen voorstellen, dat inspecteur Baxter sedert de laatste vier en twintig uren vreeselijk geraasd had!

Hij had er een eed op gedaan, Raffles te München te arresteeren, het mocht kosten wat het wilde. En hij liet het nog al iets kosten.

Het geheele personeel van vier particuliere detective-bureaux was op de been, om de aanwezigheid van Raffles op te sporen en een dezer bureaux was het ook gelukt te ontdekken, dat Raffles onder den naam van graaf Montregaza in het hotel de „Vier Jaargetijden” logeerde en hedenavond het bal masqué in den schouwburg bezocht.

Toen Baxter dit hoorde, wreef hij zich vergenoegd de handen.

„Uitstekend, Marholm,” zei hij, „ik zal hem nu op het bal arresteeren!”

„Uitstekend!” herhaalde Marholm, „ik heb nog nooit een gemaskerd bal gezien en grijp deze gelegenheid gaarne met beide handen aan!”

„Je moet Raffles aangrijpen en niet de gelegenheid!” riep Baxter.

Marholm zei niets, daar hij genoeg te doen had met kijken.

Het had Baxter veel moeite gekost om een goeden rok te krijgen. De hoofd-inspecteur was zoo hals over kop op reis gegaan, dat hij geen tijd meer had gehad om zijn eigen avondkleeding mee te nemen. Maar eindelijk waren zij toch met hun kleedij gereed en kwamen welgemoed in den schouwburg aan.

Baxter had oog noch oor voor de bonte menigte, maar Marholm des te meer.

Hij had geen oogen genoeg. Ieder oogeblik greep hij Baxter bij den arm:

„Kijk daar eens, inspecteur.... deze domino.... die voetjes.... neen.... kijk toch eens, inspecteur.... die voetjes....”

„De duivel mag je halen!” riep Baxter.

„Die behooren zeker aan een engel!” riep Marholm.

„Je moet naar de voeten van Raffles kijken en niet naar die van engelen!” beweerde Baxter.

Zij drongen nu door de zaal heen, en juist op dit oogeblik ontdekte Raffles zijn beide vervolgers.

„Nu zijt gij verstrooid,” zei de prins tot Raffles, doch deze boog zich naar Fräulein Freud en vroeg:

„Wilt u mij een genoeg doen, mejuffrouw?”

Zij lachte, waardoor haar mooie witte tanden zichtbaar werden en zei: „Jawel, graaf, met genoeg zelfs!”

„Kijk dan eens dien man daar ginds aan, mejuffrouw....”

„Hem, die naast dien heer wandelt, naast dien met zijn rok, die zoo slecht zit en die een gezicht heeft als een bulhond.... ziet u hem?”

„Jawel! Die als een jong mopshondje overal heensnuffelt.”

„Juist! Wilt u dien persoon niet eens een oogeblik bij den neus rondleiden?”

Eva Freud begreep er niets van en keek Raffles een oogeblik vragend aan.

„Bedoelt u, dat ik hem bij den neus nemen moet. Dat ik hem voor den gek”....

„Juist,” lachte Raffles en boog zich tot de actrice over.

„Dat is u als actrice wel toevertrouwd, niet waar?” ging hij voort.

„Ja zeker, ik zie daar best kans toe, maar waarom”....

Wederom boog Raffles zich tot haar over en fluisterde eenige oogblikken met haar.

Ten slotte knikte zij, ten teeken, dat zij hem begrepen had en stond van haar stoel op.

Het volgende oogeblik zag Marholm een paar schitterende oogen voor zich en voelde hij twee zachte meisjesarmen op zijn schouders.

„Kom, laat ons een flesch champagne drinken!” werd gefluisterd.

Marholms knieën knikten onder hem. Maar de zachte armen deden het hunne en de mond kon zoo aardig lachen, dat Marholm, de mopshond, zonder verdere plichtplegingen haar den arm presenteerde en weg wilde.

Maar Baxter hield hem vast.

„Marholm! Ben je waanzinnig? Je zoudt hier immers een goede vangst doen.”

„Dat heb ik reeds gedaan, inspecteur!” zei hij.

„Moet hij dan nog meer vangen?” vroeg Eva Freud in gebroken Engelsch en trok haar cavalier mede.

Baxter wilde hem achterna snellen, maar in hetzelfde oogeblik kwam iemand met uitgespreide armen op hem toe en voordat hij deze kon afweren, was hij reeds omhelsd.

„Mylord! Is het mogelijk? Bent u hier?” hoorde hij zich toevoegen. „Ik moet u dadelijk aan mijn vrienden voorstellen!”

En de spreker trok Baxter bliksemsnel naar de tafel van den prins.

De oogen van Baxter sperden zich wijd open. Zijn borst ging stormachtig op en neer. Hij, die hem medetrok, was Raffles.

Zonder twijfel! Het was Raffles! En hij wilde reeds een teeken geven, toen Raffles hem op een stoel neerzette en riep:

„Kellner! Drie flesschen champagne! Een gefrappeerd en twee gewoon!.... u permissieert toch....”

Bij deze woorden wendde Raffles zich tot den prins: „dat ik u voorstel.... de hertog van Montekukuli.... oude Engelsche familie.... een zeer beroemd en gevierd man”... en nu wendde hij zich weer tot Baxter, die met open mond neerzat, „dit is mijn tweelingbroeder....!”

Baxter keek den prins aan en stond werkelijk verstomd over de gelijkenis. En daar Raffles opzettelijk zijn spraak veranderde, dacht Baxter op eens:

„Drommels! zou ik mij vergist hebben? Is die andere dan misschien Raffles?”

Hij besloot op zijn hoede te zijn en te weten zien te komen, wie Raffles was. Hij moest natuurlijk zijn glas dikwijls aanspreken, want hij wilde niet, dat Raffles zou denken, dat hij niet mee kon doen! Dan kende hij den hoofd-inspecteur niet — en Baxter dronk steeds meer.

Maar hoe meer hij dronk, hoe gemoedelijker en spraakzamer hij werd en ten slotte, toen hij ongeveer een uur bij de beide vrienden gezeten had, begon hij geschiedenissen te vertellen.... geschiedenissen.... waarbij Raffles het uitschaterde van lachen.

De prins schudde verscheidene malen het hoofd:

„Lord Montekukuli is een zonderling”, zei hij. „Hij geeft zich er soms voor uit, een Engelsch inspecteur van politie te zijn”.

Thans kwam een domino den prins halen.

Raffles en Baxter waren nu alleen. Baxter's oogen vielen dicht.

„Kellner!” riep Raffles.

„Wat wenscht u?” klonk het antwoord van een der zwartgerokte bedienden.

„Bezorg ons dadelijk een auto!” beval Raffles.

„Zeer goed!”

De kellner snelde weg. Hij bracht het verzoek aan den portier over en binnen een kwartier stond er een taxi gereed.

Het was nog tamelijk vroeg — één uur in den nacht — niemand nog dacht er aan om naar huis te gaan en er stond dus nog geen enkel rijtuig voor den schouwburg.

„Kellner!” herhaalde Raffles, nadat hij hem tien goudmark fooi gegeven had, „deze heer is... de hertog van Montekukuli!... Van ouden Engelschen adel... maar hij is erg dronken! Hij moet naar huis gebracht worden! Zeg den chauffeur, dat hij in Bavariahöhe woont...” en Raffles noemde nog een straat, die aan het uiterste einde van München lag... minstens op een uur afstands van den schouwburg.

„Zeer goed, mijnheer!” zeide de kellner

„Ik zal den chauffeur een fooi geven en hem zeggen, dat hij dezen heer spoedig moet wegbrengen, Wilt u hem begeleiden?”

„Dat is niet noodig!” zei Raffles. „Hij kan nog op zijn beenen staan! Hij moet hem tot aan het huis brengen en dan onmiddellijk weer wegrijden!”

„Zeer goed, mijnheer!”

De kellner deelde dit aan den portier mede en de portier zei het aan den chauffeur.

Raffles gaf een flinke fooi, schudde Baxter wakker en riep hem toe:

„Vlug, inspecteur! Wij moeten Raffles arresteren!”

Hij tastte daarbij in Baxter's borstzak en haalde diens portefeuille met alle legitimatiepapieren er uit.

Baxter wreef zich de oogen.

„Ra... Ra... Raffles?... all right!” stamelde hij. „Ko... kom vlug... Ma... Marholm!”

Ondersteund door twee kellners werd Baxter naar de auto gebracht.

Hij was zóó dronken, dat hij de auto voor zijn bureau in Scotland Yard aanzag en trachtte te vergeefs gewaar te worden, hoe het kwam, dat zijn bureau zoo schudde en ratelde.

Eindelijk sliep hij weer in. Na een tocht van een uur hield de auto stil. De chauffeur trok den slapende er tamelijk onzacht uit.

„Goed zoo!” zei Baxter, nog half in zijn roes, „hoor eens, Ma... Marholm, direct... den k... kerel... de boeien aanleggen, hoor! Geen medelijden!”

„Nu, die is smoordronken!” dacht de chauffeur en zette Baxter tegen den muur van een huis.

De straten lagen vol sneeuw. De maan scheen helder. Nergens was iemand te zien. De auto reed weg.

Baxter probeerde te vergeefs om alleen te staan.

Nu eens zakte zijn linker- dan weer zijn rechterknie door. Dan sloeg hij de handen tegen de ijskoude steenen en trachtte zich overeind te houden. Na een poos meende hij dat zijn schaduw Raffles was en begon daar nu jacht op te maken.

„Halt! Ra... Raffles! Pa... pak hem toch, Ma... Marholm!”

Op eens viel hij zoo lang als hij was op den grond. Een agent van politie kwam naderbij.

„Kerel, waarom maak je zoo'n lawaai, vroeg hij, „dat is nachtelijk burengerucht!”

„Jij... j... ezel... nu is hij weer weg!” hakkelde Baxter, die nog steeds op den grond lag en den vermoedelijken Raffles niet meer zag.

Maar de agent van politie had het woord „ezel” gehoord en nam den hoofd-inspecteur naar de wacht mee.

Daar was niets met hem te beginnen. Hij raasde en tierde en haalde alles door elkaar. Nu eens verbeeldde hij zich op Scotland Yard te zijn en Baxter te heeten, dan weer meende hij nog in den schouwburg te zijn en daar hij Raffles daar had hooren zeggen, dat hij de hertog van Montekukuli was, verwarde hij dat met elkaar en beweerde nu eens Raffles te heeten ofschoon men hem abusievelijk met hoofd-inspecteur Baxter had verward, terwijl hij het volgende oogenblik verklaarde eigenlijk Baxter te zijn, maar zich voor het gemak maar hertog Montekukuli had laten noemen.

De agenten begrepen er niets van, maar daar Baxter nog steeds erg beschonken was, bleef er voor hen niets anders over, dan hem eerst zijn roes te laten uitslapen.

Intusschen was Marholm bijzonder vroolijk geworden. Vergeten was Londen, Scotland Yard, Baxter en Raffles.

Hij zong het hoogste lied aan de zijde van zijn mooie domino, met wie hij vergenoegd in een der loges zat.

Zij verstonden wel is waar elkander niet, doch dat hinderde niets! Marholm was bijzonder in zijn schik, doch toen hij zich veroor-

loofde zijn dame te willen kussen — iets dergelijks was bij een gemaskerd bal toch geoorloofd, meende hij — verscheen plotseling een manspersoon.

Dat was Rommler.

Met de linkerhand trok hij Eva Freud op zij, met de rechter pakte hij Marholm beet:

„Trouwelooze!" beet hij Eva toe, „en jij, kerel, maak dat je wegkomt, of ik zal je helpen."

„Do you speak English?" vroeg Marholm.

„Ik zal jou Engelsch!" zei Rommler en gaf Marholm een stomp tegen de ribben.

Maar Marholm verstond op dat oogenblik geen gekheid en wierp zich op Rommler. De overige gasten verstonden echter nog minder gekheid. Toen zij hoorden, dat de vreemde niet eens Duitsch sprak, namen zij een houding aan, alsof zij hem eens flink wilden afranselen.

Op dit oogenblik verscheen Raffles.

Een der feestgenooten gaf Marholm juist een slag, zoodat deze als een elastieken bal Raffles in de armen viel.

„Mr. Marholm? Wat beteekent dat? Speelt ge hier voetbal?" vroeg Raffles met een nuchter gezicht.

„De anderen hebben voetbal gespeeld!" stamelde Marholm. Doch toen hij den man, die hem ondersteunde goed aankeek, nam zijn gelaat een vreemde uitdrukking aan:

„Raffles! Lord Lister!" riep hij plotseling uit. „Ik vertrouw mijn oogen niet!"

„Vertrouw ze gerust!" lachte Raffles. „Waarom zouden wij ons ook niet eens een grapje veroorloven!"

Marholm stond als door den donder getroffen.

„En Baxter? Waar is de hoofd-inspecteur?" vroeg Marholm.

„Dien moet ge morgen vroeg van de Bavariahöhe terughalen", antwoordde Raffles.

„Van... waar vandaan?" vroeg Marholm.

„De politie zal het u wel zeggen, Marholm!"

„Wij wilden u eigenlijk arresteeren, lord Lister!" ging deze voort.

„Dat hadt gij vroeger moeten doen, Marholm," zei Raffles. „Zal ik u eens een raad geven? Ga naar huis en tracht Baxter weer te vinden. Ten slotte bevriest hij misschien nog voor het eenzame huis op de Bavariahöhe en krijg ik de schuld."

Marholm kwam tot de overtuiging, dat Baxter en hij dit keer weer aan het kortste eind hadden getrokken. Daar hij echter altijd in een goed humeur was en in stilte altijd een goed vriend van Raffles was, beschouwde hij de zaak van den eenigen kant, waar zij van te beschouwen was, namelijk van den kluchtigen.

„Dat hebt u prachtig gedaan!" zei hij. „Dit mag ik u echter wel zeggen. Hier is iedereen krankzinnig, dus ben ik hier niet in functie! Doch morgen, lord Lister, ben ik weer de secretaris van hoofd-inspecteur van politie Baxter! Morgen arresteeren wij u!"

Zij waren intusschen den uitgang van den schouwburg genaderd.

Marholm verwenschte zijn baantje, want hij was gaarne nog een poos gebleven. Buiten op straat wreef hij zich de handen en mompelde:

„Een vervloekte kerel, die Raffles, maar toch, in één woord reusachtig! Stuur mij een jonge dame op den hals en zendt Baxter naar de Bavariahöhe! Wat een kerel! Doch wacht maar!"

Wilt U Uw Vriend of Uzelven een welkom
geschenk geven, koopt dan een blikken doos
DUBEC van 50 of 100.

VIERDE HOOFDSTUK.

De gevolmachtigde van den woekeraar.

Raffles had Brand er des nachts nog van verwittigd, dat zij in een ander gedeelte der stad een hotel zouden betrekken.

Zij veranderden beiden hun naam, en de drie particuliere detective-bureaux staakten voorloopig hun onderzoek, want zij hadden feitelijk ieder spoor verloren.

Den morgen na het bal, of liever gezegd, op denzelfden dag, want Brand en Raffles waren

eerst om tien uur in den ochtend naar huis gekomen, ontvouwde lord Lister den „Münchener Nachrichten", waarin zijn blik op de volgende advertentie viel:

„Een vertrouwd persoon gezocht! Het liefst een voormalig politiebeampte, die zich onmiddellijk kan belasten met een zeer kiesche en geheime zaak. Brieven

onder S. M. aan het secretariaat van het Servische consulaat."

Raffles klapte met de vingers en zei:

"Charly, ik heb een idee! Haal spoedig papier en inkt! En luister."

En Raffles dicteerde zijn secretaris den volgenden brief:

„Hooggeboren Heer!

Als Engelsch beambte van politie, die eenige weken non actief heeft, ben ik niet alleen in staat als vertrouwd persoon op te treden, doch tevens zal ik ook met bescheidenheid en energie iedere opdracht uitvoeren. Ik ben reeds vijf en twintig jaar in dienst van Scotland Yard en ben vooral bekend geraakt door mijn vervolgingen van den beruchten Raffles.

Uw onderdanige
Hoofd-inspecteur BAXTER.

P. S. Verzoeken de brieven, teneinde mijn incognito te bewaren, te zenden post restant Alexanderstrasse.

Raffles zelf postte den brief en den volgenden ochtend reeds was er antwoord.

Raffles ging in zijn leuningstoel zitten en lachte, zooals Brand het nog nooit van hem gehoord had.

"Dat wordt een bijzondere grap, Charly!" zei hij. „Lees eens."

Brand las:

„Zeer geachte heer hoofd-inspecteur!

De vorst Matschatschich, dat wil zeggen de oude vorst Matschatschich, die te Belgrado woont, heeft mij opgedragen een vertrouwd persoon aan te stellen, die nauwkeurig nasporingen moet doen omtrent het particulier leven van zijn zoon, den jongen vorst Milo Matschatschich, die te München woont. Vooral moet deze vertrouwde persoon er zien achter te komen, waarom de prins zoo'n groote schuldvordering te zijnen laste heeft. Ik verzoek u dit schrijven vertrouwelijk te behandelen en mij nog heden een bezoek te brengen.

Uw onderdanige,
KRAKEWITCH,
Secretaris bij het Servische Gezantschap.

Raffles vertelde Charly nu alles, wat deze nog niet wist, en Brand voerde van plezier een soort Indianendans uit.

"Nu ben ik toch nieuwsgierig, hoe dat afloopt," zei hij.

"Het zal goed afloopen!" antwoordde Raffles, opende zijn koffer en vermomde zich zoo

met een donker puntbaardje, dat hij sprekend op Baxter geleek.

"Dit is weliswaar niet mijn gewoonte," zei hij tot Brand, „doch voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast."

Hij liet een taxi komen en reed naar den heer Krakewitch.

Deze kleine man, die een leverziekte had, ontving hem buitengewoon beleefd.

"Het verheugt mij, dat u zoo spoedig gekomen bent!" zei hij, nadat hij den valschen Baxter een stoel had aangeboden.

Raffles boog en zei:

"Snelheid is een van mijn voornaamste karaktereigenschappen. Wilt u mij maar vertellen waarom het gaat?"

Krakewitch boog en zei:

"De vorst ontving gisteren per expresse een wissel, die niet minder dan 350,000 goudmark bedroeg. Deze schuld heeft zijn zoon gemaakt, en wel bij een zekeren Rommler. U begrijpt, dat de vorst woedend is... tracht dus gewaar te worden, waarvoor de jonge vorst deze schuld gemaakt heeft. Hij zou namelijk binnenkort trouwen, en zijn vader ligt er veel aan gelegen, dat zijn levenswandel onberispelijk is. Zoodra u eenig bericht kunt geven, vertrekt u naar Belgrado en deelt den vorst den uitslag van uw nasporingen mede. Alle verdere orders ontvangt u van Zijne Hoogheid, de vorst Matschatschich zelf. Kunt u zich legitimeeren?"

"Dat spreekt van zelf!" antwoordde Raffles, en haalde de portefeuille van Baxter te voorschijn.

De secretaris onderzocht de documenten en knikte daarna tevreden.

"Hoeveel voorschot verlangt u?" vroeg hij.

"Drie duizend mark!" zei Raffles, die niet te veel wilde vragen.

De secretaris betaalde drie duizend mark uit en Raffles ondertekende de kwitantie, als volgt:

„Heden ontving ik, als hoofd-inspecteur van politie Baxter 3000 mark voor rekening van den vorst Matschatschich.
RAFFLES.

De secretaris betuurde de ondertekening. „Ik kan dat niet lezen, mijnheer de inspecteur," zei hij.

"Dat wil zeggen Baxter! Ik schrijf wat onduidelijk!" zei Raffles onverschillig.

"Zoo, zoo. Nu, geluk er medel!" zei Krakewitch.

Raffles nam de drie duizend mark en ging heen. Thuis gekomen, deed hij ze in een enveloppe en zond ze per post naar het hotel, waar Baxter met Marholm logeerde, begeleid door het volgende briefje:

„Beste hoofd-inspecteur!

Ik heb heden 3000 mark voor u geïnd. volbreng uw opdracht getrouw en bla- meer u niet meer.

Uw JOHN RAFFLES.

Daarna had Raffles met Brand een onder- houd.

„Je verlaat het huis niet, vóórdat ik terug- kom!” zei lord Lister tot zijn trouwen vriend.

„Ik ga op reis, doch hoop binnen vijf dagen weer terug te zijn. Ik ga naar Belgrado. Let eens op! Dat wordt een grap, waarvan men nog lang zal spreken, Charly!”

Denzelfden dag ging Raffles op reis, en kwam 18 uur later te Belgrado aan, waar hij zich reeds telegrafisch bij vorst Matschat- schich had aangediend.

De vorst woonde in een oud, eenigszins ver- vallen paleis.

Hij stond bekend als de grootste vrek en huichelaar van gansch Servië. Toen Raffles bij hem binnenkwam, keek hij hem met door- dringende blikken aan. Zijn lange haviksneus scheen vooruit te willen ruiken, wat de val- sche Baxter hem wilde berichten.

Maar daar kon Raffles tegen. Als het op het punt van kijken aankwam, dan stond hij zijn man en hij betaalde de doordringende blikken van den vorst met woekerrente terug. Hij keek hem met zijn koele, grijze oogen aan alsof hij hem met zijn blikken de ziel wilde doorboren.

Het was zelfs zóó erg, dat de vorst even zijn oogen moest neerslaan en ofschoon hem dat aan den eenen kant niet erg aangenaam was, scheen hij het aan den anderen kant een zeer goede eigenschap in een detective te vin- den.

Ten slotte zei hij:

„U bent dus de detective Baxter?”

„Jawel, Hoogheid! Buiten dienst!” ant- woordde Raffles.

„Naar ik hoop, hebt ge de heele som nog niet gebruikt, die ge u als voorschot hebt la- ten geven.”

„Vraag excuus hoogheid! Ik heb zelfs nog eenmaal 3000 mark noodig, om weer naar huis te komen!”

„Wat? Hebt u dan al iets vernomen?” vroeg de vorst.

„Alles, hoogheid!” loog Raffles. „In de eer- ste plaats: hier is mijn legitimatie. Onderzoek haar, opdat het niet achterna heet, dat de zaak niet zuiver was!”

De vorst voldeed aan het verzoek en gaf te- vreden de papieren terug.

„En vertel nu!” drong hij aan.

Raffles maakte het zich gemakkelijk en be- gon:

„Uw zoon, hoogheid, is de beste, soliedste en braafste jongeman, dien men zich denken kan.”

De gelaatstrekken van den vorst klaar- den op:

„Ja, ja! Hij is een brave jongen! Doch hij is een beetje lichtzinnig! Hij moet onder cura- teele! En wat het ergste is, hij is niet nor- maal!”

„Zoo?” riep Raffles. „Daar heb ik niets van gemerkt!”

„Hebt u dat niet opgemerkt?” vroeg de vorst verbaasd. „Denk eens wat voor soort manie hij heeft; hij wil werken!”

„Hm, hm,” deed Raffles, „dus heeft hij die ziekte! Nu dat zal wel weer ophouden! In elk geval kan ik Uwe Hoogheid verzekeren, dat de prins op het oogenblik zeker weer normaal zou zijn, wanneer men hem uit de handen van die sirene kon bevrijden, die. . . .”

De vorst liet hem niet uitspreken. Hij dans- te als een krankzinnige door het vertrek en riep:

„Een sirene? Bevindt hij zich in de macht van een sirene? Dus een vrouw heeft al dat mooie geld ingeslokt? Dat mooie geld! Drie- honderd vijftigduizend mark!”

Raffles knikte ernstig en zei:

„Ja, een vrouw! En wel een vrouw, die geen afstand van den prins wil doen en vast besloten heeft, erfgename van den troon van het vorstendom Matschatschich te worden!”

„Daar komt niets van!” schreeuwde de vorst en zwaaide met zijn handen in de lucht.

„Dat is verschrikkelijk! Zoo'n vrouw wil de prins trouwen! Daar moet onmiddellijk werk van gemaakt worden! Wie is dan die vrouw?”

„Een tooneelspeelster,” zei Raffles. „Ze heet Eva Freud en woont te München!”

De vorst stond als van den bliksem getrof- fen. Hij had den naam van deze bekende ac- trice natuurlijk meermalen hooren noemen en vond het verschrikkelijk, dat zijn zoon met een tooneelspeelster wilde trouwen.

Daar was natuurlijk niets van aan, want de lezers weten, dat Eva Freud met den jongen Rommler verloofd was, doch Raffles had er zijn goede reden voor om de zaak anders voor te stellen en wij zullen aanstonds zien met welke reden hij zoo dapper tegen den ouden vorst zat te liegen, dat hij zelf bijna geloofde, dat hetgeen hij vertelde, waar was.

„Wat, een tooneelspeelster!” riep de vorst uit. „Dat óók nog! Ontzettend! Dat mooie geld! En alles heeft zij ingeslokt?”

De vorst staakte zijn Sint Vitus-dans en na- derde Raffles vertrouwelijk.

„Hoor eens, inspecteur,” fluisterde hij, „u bent toch beambte der politie! U komt met alle mogelijke lieden in aanraking, nietwaar?”

Hoor nu eens! U zult mij zeker wel een raad kunnen geven; welke mogelijkheid zou er kunnen bestaan, mijn zoon uit de handen van deze sirene te verlossen?"

„Daar bestaat slechts één middel voor, hoogheid!" zei Raffles.

„En dat is?"

Raffles wreef duim en wijsvinger tegen elkander.

„Geld geven!" zei hij.

„Wat?" riep de gierige vorst uit. „Nog eens geld geven? Weer geld geven? Die vrouw heeft reeds 350,000 mark gekost!"

„Bedenk eens, hoogheid, wat zij nog zou kosten, wanneer zij de vrouw van den prins werd!"

„Nooit, eerder wurg ik haar!" riep de vorst woest uit.

„In mijn qualiteit als inspecteur van politie moet ik daartegen protesteeren!" zei Raffles, die het bijna uitproestte.

De vorst liep, met de handen op den rug gekruist het vertrek heen en weer. Doch langzamerhand werd hij kalmer. Hij scheen te begrijpen, dat hij hier een flink man voor zich had, die er wel voor zorgen zou, de zaak weer in orde te brengen. Hij bleef voor Raffles staan en vroeg:

„Hoeveel, denkt u, dat wij die vrouw als afkoopsom moeten aanbieden?"

„Nu, honderdduizend mark is het minimum denk ik!"

„Honderd.... verschrikkelijk.... Honderdduizend meent u?" stamelde de vorst.

„Dat is het minimum!" meende Raffles.

De vorst liep als een razende het vertrek op en neer, maar Raffles zei niets en liet den ouden gierigaard kalm uitrazen. Hij kende dergelijke aanvallen van woede, die even snel verdwenen, als zij opkwamen. Hij begreep, dat de vorst zou eindigen met toe te geven.

Dat was dan ook zoo, want na een viertal minuten scheen de oude man uitgeraasd te zijn en kwam hij naar Raffles toe, zeggend:

„Welnu, laten wij die dame er toe trachten te bewegen, dat zij voor honderdduizend mark van den troon van vorst Matschatschich afstand doet!"

„Ja, ik geloof, dat ik er wel voor kan instaan," zei Raffles, „dat Fräulein Eva Freud voor deze som er afstand van wil doen om vorstin Matschatschich te worden!"

„Mooi! Goed!" zei de vorst. „Ik zal die som nog opofferen! En nu nog iets: Hoe denkt u over Rommler, die mijn zoon het geld heeft voorgeschoten?"

„Dat is een zeer eerbiedwaardig man, hoogheid!" loog Raffles weer.

„Zoo? Men kan hem dus het geld betalen en den wissel inlossen?"

„Beslist! Al was het alleen maar om schandaal te vermijden!"

„Denkt u, dat men hem iets van de rente kan aftrekken?"

„Wanneer uw hoogheid mij het wil toevertrouwen, de som aan Rommler te betalen, dan zal ik probeeren er wat af te trekken. Doch uw hoogheid begrijpt — daarvoor moet ik den man geld kunnen toonen."

„Dat begrijp ik!"

Vorst Matschatschich onderzocht nog eenmaal de legitimatiepapieren van Baxter, doch, om geheel en al zeker van zijn zaak te zijn, wilde hij nog eerst naar Scotland Yard in Londen telegrafeeren.

Hij zei daarom tegen Raffles, dat hij den volgenden dag terug moest komen. De groote bedragen, die voor deze zaak noodig waren, horderdduizend mark voor de actrice en driehonderdduizend mark voor den geldschieder, had hij niet in huis. Hij moest eerst geld los maken en daarmede zou nog wel een dag heen gaan.

Dit klonk zeer geloofwaardig en Raffles vertrok met de mededeeling, dat hij den volgenden dag zou terugkomen.

De vorst zond daarop onmiddellijk een telegram om inlichtingen over een zekeren Baxter naar Scotland Yard te Londen en mocht het genoeg smaken, dat hij reeds omgaande antwoord ontving.

Het antwoord was er reeds vóór twaalf en luidde:

Hoofd-inspecteur Phileas Baxter is een zeer goed politie-ambtenaar en werkzaam op het detective-bureau van Scotland Yard. Hij bevindt zich op het oogenblik voor dienstzaken te München.

Hé, dacht de vorst: voor dienstzaken en tegen mij zei hij, dat hij op non-actief was. Nu enfin, dat zei hij zeker om mij den indruk te geven, dat hij geheel vrij was in zijn doen en laten. Hij zal er natuurlijk onder de hand wat bij willen verdienen, dat gaat mij natuurlijk niets aan.

Daarna aarzelde vorst Matschatschich niet meer om Raffles een chèque van 350,000 mark te overhandigen, en hem de beloofde volmacht te geven.

„Wat de 100,000 mark betreft, die u voor de bewuste Fräulein Freud noodig hebt, zal ik u dit geld onmiddellijk zenden, zoodra ge uw opdracht hebt uitgevoerd. Ik wil nog eens over de zaak nadenken!"

„Zeer goed, hoogheid!" zei Raffles onverschillig.

De vorst gaf den valschen Baxter nog een massa instructies en begeleidde hem zelfs in zijn auto naar het station.

„Een flinke kerel", mompelde de vorst voor

zich heen, toen Raffles met de 350,000 mark naar het station reed.

Na een tamelijk vermoeiende reis kwam Raffles weer te München aan. Charly Brand had het hotel niet verlaten en kon zijn vriend berichten, dat alles goed gegaan was.

„Alleen Baxter”, ging Brand voort, „brengt hemel en aarde in beweging om je te vinden.”

„Dat kan ik mij voorstellen!” lachte Raffles.

Denzelfden dag liet lord Lister zich bij den prins aandienen.

Deze ontving hem met open armen.

„Waar blijft ge toch, beste graaf, ik heb reeds met verlangen op u gewacht! Breng toch weer dien vermakelijken lord Montekukuli mee! Ik heb vreeselijke pret om hem gehad!”

„Dat geloof ik gaarne!” zei Raffles. „Ik ook! Maar toch kan ik uw wensch niet vervullen; à propos, gisteren heb ik den ouden Rommler gesproken!”

„Wat, de woekeraar?” vroeg prins Milo.

„Ja. Overigens een flinke kerel! Hij heeft gemoedsbezwaren gekregen! Hij is bereid, afstand te doen van het bedrag, dat hij u wederrechtelijk heeft afgenomen. Ge behoeft geen gemoedsbezwaren te maken, prins, om de 150,000 mark rente terug te nemen. Maak uw vliegtoestel daarmede gereed en zie toe, dat ge spoedig uw plan ten uitvoer kunt brengen!”

„Ik ben er bijna mee klaar!” riep de prins opgetogen en met schitterende oogen!

„Alright!” zei Raffles eenvoudig. „Wanneer het u schikt, prins, kom ik u morgen of overmorgen bezoeken!”

„Kom spoedig, graaf! Ik ga binnen twee of drie dagen voor de vliegweek op reis! De zaak was nog hangend, omdat ik het daartoe benodigde geld niet had. Wanneer ik echter 150,000 mark krijg... dat heeft veel van een sprookje, graaf!”

Raffles begon te lachen en verliet den prins.

Daarna ging hij naar den ouden Rommler. Deze woonde in de donkere Klenezstraat in een oud huis met drie verdiepingen. Raffles liet zich als Baxter aandienen.

Een onvriendelijk, slordig dienstmeisje ontving hem en bracht hem naar de „salon”, een oude rommelkamer, waarvan men echter niets bemerkte, omdat de zonneblinde voortdurend gesloten waren. Daarenboven waren de meubels met linnen hoezen overtrokken.

Na een poosje kwam de oude Rommler binnen. Hij was een mager mannetje met veijnige blikken en dikke lippen.

„Wat wensch u?” vroeg hij norsch.

„Ik ben ambtenaar van politie!” zei Raffles.

„Hè?” vroeg Rommler met zijn hand achter een vies oor.

„U moet beter luisteren!” zei Raffles.

„U zegt?” herhaalde Rommler.

„Ambtenaar van politie!” zei Raffles.

„Niet mogelijk!”

Raffles legde de legitimatiepapieren van Baxter op tafel.

De woekeraar werd zoo bleek als een lijk.

„Dus inderdaad van de politie?” vroeg hij.

„Inderdaad!”

„Wat wensch u?” vroeg de woekeraar.

„Gevangenneming!”

„Gevangen nemen!”

Toen keek hij weer de papieren na. Een boosaardige lach vertoonde zich op zijn lippen.

„U bent een Engelschman!” zei hij toen.

„En gij een dief!” zei Raffles.

„Wat?!”

„Beter luisteren! Dief!” herhaalde lord Lister.

Nu verloor Rommler zijn gewone kalmte.

„U veroorlooft u, mij een dief te noemen, omdat ge een Engelsche beambte der politie bent? U hebt volstrekt niet het recht mij van arrestatie te spreken, en overigens wasch ik mijn handen in onschuld!”

„Zeepwater was beter!” antwoordde Raffles, naar de smerige vingers van den woekeraar wijzend.

„Houd je aardigheden maar voor je!” zei Rommler, die nu in eens niet meer doof was.

„Om het kort te maken,” ging Raffles voort, „de oude vorst Matschatschich heeft mij opgedragen, de zaak van zijn zoon te onderzoeken. Mijn informaties zijn even duidelijk als mijn volmacht. U hebt den prins 150,000 mark woekerwinst afgenomen.”

„Woekerwinst? Ik arme man! Noemt ge dat woeker, bij het groote risico?” klaagde de gierigaard.

„Ik heb mij niet over het risico met u te onderhouden. Hoeveel baar geld hebt ge den prins gegeven?” vroeg Raffles.

„Driehonderdtwintigduizend mark!”

„Dat is niet waar! Tweehonderdduizend mark!”

„Op mijn eerewoord: tweehonderdzeventigduizend mark!” zei Rommler.

„Dat is niet waar!” hield Raffles vol.

„Ik bezweer het u, tweehonderdtwintigduizend mark!” zei Rommler nu.

„Welnu, nadat ge uw woord van eer hebt gegeven en gezworen hebt, mag men veronderstellen dat ge den derden keer de waarheid zegt. Dus tweehonderdduizend mark!” zei Raffles.

„Honderdvijftigduizend mark is geen te

hooge rente, als u het risico in aanmerking neemt, mijnheer!" zei Rommler.

"Ik ben gemachtigd om u dadelijk tweehonderdduizend mark te betalen!" zei Raffles, zonder acht op deze woorden te slaan.

"Die neem ik niet aan!" zei Rommler woest.

Raffles liet de banknoten, die hij intusschen van de Bank gehaald had, door zijn vingers glijden."

"Neemt u ze niet? Allright, dan behoud ik ze," zei hij kort af.

"De wissel is driehonderdvijftigduizend mark groot!" beweerde de woekeraar.

"Dat komt uit, maar de honderdvijftigduizend mark behooren den prins!" zei Raffles.

"Neen, aan mij!"

"Gij vergist u. U komen zes maanden tuchthuisstraf toe!" zei Raffles kalm.

"Wat blijft u?" vroeg Rommler, die nu weer doof geworden was.

"Mijnheer, bent u hardhoorig?" schreeuwde Raffles. "Zes maanden tuchthuisstraf heb ik gezegd!"

De woekeraar zag wel in, dat hij zijn meester gevonden had. Hij jammerde en beweerde een arm man te zijn en niet meer te bezitten dan noodig is om een middagmaal te kunnen betalen — maar het hielp hem niet.

"Ge hebt te kiezen tusschen hetgeen ik u nu zal zeggen," sprak Raffles; "gij moet óf van de honderdvijftigduizend mark afzien, óf ge gaat zes maanden de kast in!"

"Wilt ge mij dan aanklagen?" vroeg Rommler.

"Ja, ik ben van plan om van hier rechtstreeks naar de politie te gaan!" verklaarde Raffles.

"Het is toch verschrikkelijk," klaagde Rommler verder. "Ik moet honderdvijftigduizend mark verliezen en heb op den koop toe een zoon, die niet deugt!"

"Waarlijk?" vroeg Raffles onverschillig.

"Ja zeker!" antwoordde de oude. "Een beeldhouwer! Is een beeldhouwer niet een elendeling?"

"Dat kan er naar ziin!" meende Raffles.

"Tracht hem over te halen om een rijk huwelijk te doen, dan krijgt ge een gedeelte van het verlorene terug!"

"Ach, hij wil met een tooneelster trou-

wen, die geen cent bezit! Zij heet Eva Freud! Hoe is het mogelijk, dat men Eva heet!"

"Fräulein Freud?" vroeg Raffles; "als ik mij niet vergis, dan komt zij eerstdaags in het bezit van 100,000 mark!"

De woekeraar keek alsof hij het in Keulen hoorde donderen.

"Honderdduizend mark?" zei hij verbluft. "Niet mogelijk.... Dat zou.... een rijke schoondochter.... 100,000 mark.... zeg eens, mijnheer de inspecteur.... vindt u ook niet.... dat Eva een mooie naam is?"

"Wilt ge vrijwillig afstand doen van de 150,000 mark?" vroeg Raffles nog eens, zonder op Rommler's vraag antwoord te geven.

"Indien ik anders zes maanden gevangenisstraf krijg, dan in 's Hemels naam!" zuchtte Rommler.

Raffles liet den woekeraar nu de volgende verklaring schrijven:

Aan prins Milo Matschatschich
te München.

Waarde prins!

Hierbij zend ik u 150,000 mark, die u toekomen en door een vergissing door uw vader aan mij betaald werden. Ik geloof, dat u gerust gebruik kunt maken van het geld, omdat het van uw vader afkomstig is en hoop, dat u het goed zult besteden!

Uw dienstwillige

ROMMLER."

Raffles betaalde nu de 200.000 mark, en verzond een chèque van 150,000 mark, benevens den brief van Rommler per post. Daarna ging hij vergenoegd naar huis, dineerde met Brand en zond de navolgende dépêche aan vorst Matschatschich te Belgrado:

"Rommler is betaald! Liet niets vallen! Hoe staat het met de zaak van de actrice?"

Hoofd-inspecteur BAXTER,
Hotel Metropol."

"Daar woont immers de echte Baxter!" riep Brand.

"Natuurlijk. Moet ik dan alles alleen doen?" antwoordde Raffles met een geheimzinnig lachje.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Het geheimzinnige telegram.

Inspecteur Baxter was door zijn secretaris Marholm na veel moeite weer uit de gevangenis ontslagen. Ditmaal had de bevrijding eenige moeilijkheden veroorzaakt, want Bax-

ter had zich lastig gedragen, een politie-beambte van München een ezel genoemd enz. Het was ten slotte echter gelukt.

Baxter had tot dusver het verlies van zijn

legitimatiepapieren nog niet gemerkt. Hij had zich te München een legitimatiebewijs door de autoriteiten laten uitreiken en was daarom nog niet in de noodzakelijkheid geweest om de Engelsche te gebruiken.

Toen hij weer normaal was, was zijn eerste gedachte natuurlijk: Raffles!

Hij schreef en telefoneerde naar alle richtingen, bracht de geheele politie op de been, gaf bericht aan alle detective-bureaux — maar Raffles was niet te vinden.

Daar hij den naam van den prins, aan wien hij op het bal was voorgesteld, niet wist, kon hij bij dezen geen informaties inwinnen.

Hij besprak dit met Marholm en vroeg hem:

„Wat zeg je er van; ik heb een dubbelganger van Raffles gezien”.

De „vloer” lachte en zei:

„Dan lijkt hij zeker op u, inspecteur!”

„Wat bedoel je?” hernam Baxter. „Ik meen in vollen ernst, dat ik een tweeden Raffles gezien heb!”

„Dat verwondert mij niets!”

„Hoezoo?”

„Iemand, die zooveel ondervinding heeft als u, moet Raffles wel dubbel zien!”

Baxter keek Marholm woedend aan, maar zweeg. De brutaliteit van zijn secretaris ergerde hem; bovendien had hij slechts nog een vage herinnering van hetgeen er in den schouwburg was voorgevallen, zoodat hij er bijna van overtuigd was, dat zijn herinnering hem parten speelde en dat hij zich slechts verbeeldde, Raffles dubbel gezien te hebben.

„Het is om krankzinnig te worden!” klaagde de inspecteur. „Hoe meer ik over Raffles naderk, hoe minder ik de zaak begrijpen kan!”

„U moet ook niet zooveel denken, inspecteur!” meende Marholm.

„Jij hebt gemakkelijk praten, Marholm!” zei Baxter.

„Waartoe dient het vele denken!” hernam de vloer. „In de eerste plaats is het ongezond en ten tweede komt men er gewoonlijk niet verder mee, inspecteur!”

„Het ligt voor de hand dat, als je je niet met de domino had ingelaten, alles anders was afgelopen!” zei Baxter nu. „Maar in plaats van Raffles te zoeken, zoekt jij domino's op!”

„De kleine was te verleidelijk, inspecteur!” bekende Marholm.

„Dat kan ik mij voorstellen! Als ik zoo deed als jij, dan zou Raffles altijd op vrije voeten blijven!”

„Dat doet hij ook, zoo lang als de zaak in uw handen is, inspecteur!” zei Marholm langs zijn neus weg.

„Dat is een onbeschaamdheid van je!”

„Is de waarheid dan een onbeschaamdheid, inspecteur?”

„Ik stuur je direct terug naar Londen”.

„Zoo?” zei de „vloer” lachend, „wie zal u dan terughalen, als u nogmaals in moeilijkheden raakt?”

Baxter deed, alsof hij dit laatste niet gehoord had. Hij kon de streken van Raffles maar niet vergeten. Hij had lord Lister bloedige wraak gezworen. Wee hem, als hij hem in handen kreeg.

Er werd geklopt.

Een telegrambesteller bracht de volgende depêche:

„Aan Hoofd-inspecteur van politie Baxter, Hotel Metropole München. Wees zoo goed om voor mijn rekening aan de tooneelspeelster Eva Freud 100,000 goudmark uit te betalen, indien zij afstand wil doen van den troon van Matschatschich. Het geld is gedeponereerd bij de Deutsche Bank.

Vorst Matschatschich,
Belgrado.

Baxter bekeek het telegram aan alle kanten, legde het toen neer, om met beide handen naar zijn hoofd te kunnen grijpen, waarschijnlijk om te weten te komen, of het nog op zijn romp zat, want het duizelde hem.

Wat had dat telegram nu met hem te maken? Hij begreep er letterlijk niets meer van en zat somber voor zich uit te staren.

De „vloer” kwam naderbij en las het telegram.

„Inspecteur, u bent een beroemd man geworden,” zei hij, „want zelfs vorsten vragen reeds om uw tusschenkomst!”

„Zwijg!” antwoordde Baxter en las nog eenmaal het telegram. Zijn gelaat helderde op.

Hij werd er inderdaad zeer trotsch op, want hij verbeeldde zich, dat men hem voor een soort diplomaat aanzag. Dat hij meer bekendheid genoot, dan hij zelfs dacht.

„Als er maar weer geen bedrog achter zit!” zei de „vloer” wantrouwend.

Dat ergerde Baxter nu weer.

„Waarom zou er iets achter steken;” zei hij, „ik zal er eenvoudig naar informeren, hoe de zaak in elkaar zit!”

Hij liet er inderdaad geen gras over groeien maar belde een particulier detective-bureau op, om te informeren naar Fraulein Eva Freud. Het antwoord kwam spoedig, daar de actrice zeer bekend was te München, zoodat Baxter spoedig alles wist.

Vervolgens liet hij zich verbinden met het Servische gezantschap, waar hij Krakewitsch aan de telefoon kreeg, die meende met den

persoon te spreken, die hem op zijn bureau eenige dagen geleden was komen opzoeken.

De gezantschapssecretaris meende daarom hem niet volledig te behoeven inlichten, maar Baxter kon uit de verschillende vragen en antwoorden toch wel zóó veel opmaken, dat hij de zaak begreep. Ten slotte zei Krake-witsch:

„Doe uw werk goed, inspecteur! Ik wensch u veel succes! Kom spoedig eens bij mij! Ik heb nog vele zaken met u te bespreken”.

Baxter legde den hoorn op den haak.

„Zij kennen mij daarginds allen zeer goed!” zei hij vergenoegd tot Marholm. „Je kunt nu wel zien, hoe bekend ik ben! Men weet natuurlijk wel, dat ik nogal scherpzinnig ben. De zaak is heel eenvoudig. Fräulein Eva Freud heeft den jongen vorst natuurlijk in haar netten gelokt en terwijl men reeds veel van mij gehoord heeft, bedient men zich van mijn scherpzinnigheid, om deze dame er toe te bewegen, dat zij afstand doet van den troon van den vorst van Matschatschich. Deze schijnt een zeer beroemd vorst te zijn!”

„Bij dien naam moet ik steeds aan Hatschi denken en aan niezen!” beweerde de „vloo”.

„Jij denkt altijd aan dwaasheden als het zeer gewichtige zaken betreft!” zei Baxter.

„En u doet juist andersom, inspecteur!”

Baxter dacht er over na, wat Marholm met deze woorden bedoelde.

„Verklaar mij dat eens nader!” zei hij.

„Welnu, u moet met uw scherpzinnigheid beginnen en met dwaasheden eindigen, daar hebt u mijn bedoeling!”

Baxter werd woerdend en dreigde er weer mede, dat hij Marholm naar Engeland zou zenden. Maar Marholm wees enkel met zijn wijsvinger naar zijn voorhoofd.

Inspecteur Baxter echter deed alsof hij dit niet zag.

„Je kunt mij vergezellen”, zei hij na een poos, terwijl hij zich gereed maakte om uit te gaan.

Hij verbeelde zich, dat het geval met Eva Freud niets bijzonders was en hij nam Marholm mee, om aanspraak te hebben.

Eva Freud was thuis en zat in haar nette, kleine voorkamer.

De jonge Rommler was juist bij haar gekomen en hield een boetpredikatie wegens haar gedrag op het gemaskerd bal in den schouwburg.

Eva beweerde, dat het slechts een grap geweest was!

„Ik houd niet van zulke grappen en ik geloof niet, dat je ernstig genoeg bent om met mij te trouwen.”

Eva zuchtte.

Rommler speelde den wreedaard en trommelde onverschillig op de ruiten.

Opeens werd er gescheld en het dienstmeisje meldde:

„Een inspecteur van politie!”

Rommler gevoelde zich als door een slang gebeten en zei:

„Daar heb je het al! Een inspecteur van politie! Dat is de straf!”

Eva werd doodsbleek.

„Wat zou hij willen, Richard?” vroeg het meisje.

„Dat moeten wij maar afwachten!” antwoordde hij.

Baxter, Marholm en een tolk kwamen binnen.

Rommler keek verrast, toen hij den indringer van het balmasqué herkende, die in de pels weggelopen was.

Maar hij werd woerdend, toen hij achter dezen Marholm zag, die zijn medeminnaar van het bal was.

„Nu”, dacht hij, „jou zal ik wel kleinkrijgen!”

Hoofd-inspecteur Baxter trad zeer officieel op. Hij had zijn cylinder opgezet en zijn nieuwe handschoenen er in gelegd.

Daarna keek hij eerst Eva en vervolgens Rommler aan en in dezen laatste herkende hij den man, die eveneens op het feest was geweest.

Dit bracht hem eenigszins van streek.

„Ik heb met deze dame belangrijke zaken te bespreken!” begon hij, „waarbij geen getuigen noodig zijn.”

Eva Freud werd angstig. Zij herkende den man, dien zij op het bal voor den gek gehouden had en werd erg verlegen. In haar angst wendde zij zich tot Rommler en zei:

„Mijnheer, blijf hier, wat ik u bidden mag, u bent mijn getuige en gevolmachtigde.”

„Hé”, dacht Rommler, „op eens zoo veranderd, daar moet zeker iets achter steken.”

Hij zei tot Baxter:

„U hoort, dat ik de gevolmachtigde van deze dame ben!”

Baxter wees op Marholm en zei:

„Dit is mijn getuige!”

Het gesprek werd natuurlijk gevoerd met behulp van den tolk.

Baxter nam een groot, beschreven blad papier uit zijn portefeuille en ontvouwde dit.

„Bent u mejuffrouw Eva Freud?”

„Ja! Die ben ik,” luidde het antwoord.

„Tooneelspeelster?”

„Ja!”

Baxter keek Rommler aan. „Kunt u dat getuigen?”

„Ja!”

„Goed!” Baxter wendde zich weer tot Eva.

„Sedert hoe lang zijt gij verloofd met prins Milo Matschatschich?”

De gewaande troonopvolgster zette groote oogen op.

„Sinds hoe lang... Prins Milo Matschatschich?”

„De prins is mijn vriend!” zei Rommler.

„Daarnaar heb ik niet gevraagd,” antwoordde Baxter; „ik vraag deze jonge dame, hoe lang zij met den prins verloofd is! Hoe lang zij hem kent?”

„O, reeds lang!” antwoordde Eva. „Ik ken hem reeds lang.”

Baxter gaf Marholm een wenk en zei in het Engelsch:

„Zie je nu wel, Marholm?”

Marholm antwoordde:

„Heb maar geduld, totdat u weer in Londen bent”.

Baxter ging voort:

„Ik sta hier als gevolmachtigde van vorst Matschatschich en vraag u, mejuffrouw, of u afstand wilt doen van uw aanspraken op den troon van Matschatschich?”

Eva was sprakeloos. Zij begreep er niets van.

„Richard!” zei zij tot Rommler, „de tolk heeft zeker niet goed verstaan”.

Richard Rommler begreep wel is waar niet, wat dit alles beteekende, maar snapte spoedig, dat hier voor hem en zijn bruid winst te behalen was. Hij dacht terzelfder tijd aan zijn vriend graaf Montregaza en aan diens belofte.

En daar hij bovendien iemand was, die geen gelegenheid liet voorbijgaan om een grap uit te halen, had hij spoedig besloten verder op de zaak in te gaan.

In plaats van Eva antwoordde hij:

„Van den troon van Matschatschich kunnen wij in geen geval afstand doen, mijnheer de inspecteur!”

„Maakt u er ook aanspraak op?”

„Natuurlijk, in naam van deze dame!”

Baxter schudde het hoofd.

„De zaak klopt dus!” mompelde hij in zich zelf en ging voort:

„U moet erkennen, juffrouw Eva, dat een tooneelspeelster nimmer den troon van Matschatschich kan bestijgen! U moet toch uw verstand gebruiken en daar afstand van doen.”

Eva Freud zei niets.

„De zaak is deze”, ging Baxter voort, „de vorst van Matschatschich is geneigd, een aanzienlijke som gelds op te offeren, wanneer u een verklaring afgeeft, dat...”

„Wij willen elke verklaring afgeven!” viel

Rommler hem in de rede, „mits de vergoeding voldoende is.”

„Wanneer u een verklaring afgeeft, dat u geen aanspraak meer maakt op den troon van Matschatschich”, vulde Baxter den afgebroken zin aan.

Eva Freud haalde de schouders op.

Rommler fluisterde haar in het oor: „Die man is krankzinnig! Geef hem de verklaring, die hij wenscht.”

Eva zei:

„Mijnheer de inspecteur, ik ben bereid, deze verklaring af te geven, mits de vergoeding voldoende is.”

Baxter draaide zich om en zei tot Marholm in het Engelsch:

„Je ziet, dat ik het talent van een diplomaat bezit.”

Hij legde de verklaring op tafel. Rommler keek haar door en zei toen:

„U hebt nog in het geheel niet gezegd, mijnheer de inspecteur, hoeveel vergoeding wij krijgen, wanneer wij afstand van den troon doen.”

„Honderdduizend mark!” riep Baxter uit.

Nu werd zelfs Rommler verlegen.

„Honderdduizend mark... Drommels...! Wij doen afstand!”

„Van het geld?” vroeg Baxter.

„Neen, van den troon!” zei Rommler haastig.

Eva Freud ondertekende de verklaring, dat zij afstand deed van den troon van Matschatschich.

Daarna betaalde inspecteur Baxter haar honderdduizend mark uit, en de wederzijdse documenten werden door Marholm, Rommler en den tolk als getuigen ondertekend.

Met opgeheven hoofd verliet Baxter met zijn verklaring de woning der tooneelspeelster. Rommler bekeek de bariknoten van alle kanten:

„Ik denk, dat ze valsch zijn”, zei hij.

„Neen!” riep Eva, „ze zijn echt!”

Rommler kruiste de armen en zei:

„En nu biechten, jou ondeug! Van wanneer dateert je aanspraak op den troon van dit vorstendom, waarvan mijn vriend de erfgenaam is?”

„Ik kan je alleen zeggen, Richard”, antwoordde Eva, „dat de man krankzinnig moet zijn!”

„Nu, wij zijn het niet!” riep Rommler.

„Neem je honderdduizend mark, wij rijden meteen naar het bureau van den Burgerlijken Stand”.

ZESDE HOOFDSTUK.

Baxter in gevaar.

Raffles besloot zijn vriend, prins Milo, in diens werkplaats een bezoek te brengen. De prins had op de Theresinweide een stuk grond gehuurd, dat omheind was, terwijl de werkplaats voor de voorbijgangers onzichtbaar was.

Binnen bevond zich de door den prins uitgevonden vliegmaschine van de nieuwste helicoptère-instructie. Een prachtige aeroplane, waarmede hij bij de Parijsche vliegweek den eersten lauwerkrans als uitvinder wilde behalen.

De prins schudde Raffles hartelijk de hand.

„U bent een zeer geheimzinnig persoon, graaf, ik mag bijna zeggen, een soort tooveenaar, een tweede dokter Faust!” begon Milo. „Wat u daar hebt klaargespeeld is iets heel bijzonders! Ik heb de 150,000 mark teruggekregen en kan nu mijn uitvinding voltooien! Ik verzoek u om mijn huis gedurende mijn afwezigheid geheel als het uwe te beschouwen en zal mij er zeer over verheugen, u terug te zien, wanneer ik weer thuis kom!”

Raffles nam dit voorstel aan.

Op dit oogenblik bracht een postbode den prins een brief.

„Dat is een brief van mijn vader, graaf,” zei Milo, na een blik op het adres te hebben geworpen.

Hij maakte de enveloppe open en keek verbaasd.

„Drommels!” riep hij. „Wat zegt u er van, graaf? Een zekere inspecteur Baxter is bij mijn vader geweest... mejuffrouw Eva Freud... om 's Hemels wil... als Rommler dat gewaar wordt... hij is toch zoo jaloersch... en er is geen woord van waar!”

Raffles lachte.

„Ik zal het Rommler mededeelen. Het is een vergissing, prins,” zei hij opgewekt.

„Daarvoor zou ik u zeer dankbaar zijn!” hernam de prins. „Maar Baxter zal ik het betaald zetten. Hoe komt hij er toe, zulk een leugen rond te strooien?”

Daarop ging hij zitten en schreef een brief aan zijn vader, waarin hij verklaarde, dat alles, wat Baxter gezegd had, leugens waren, en dat deze inspecteur van politie niets anders was dan een zwendelaar.

„Wilt u zoo vriendelijk zijn den brief voor mij in de bus te werpen, graaf?” vroeg hij toen hij gereed was en een postzegel op het couvert geplakt had.

„Met genoegen!” zei Raffles en nam afscheid.

Toen Raffles thuis kwam, zei hij tot Charly Brand:

„Ik geloof, dat wij nu gerust weer naar Londen kunnen gaan, Baxter zal mij nu wel eenige dagen met rust laten! En mijn werk is hier gereed.

„Wij zullen in alle geval nu spoedig interessante dingen beleven!”

Raffles had gelijk! Reeds na eenige dagen begon een interessante geschiedenis.

„Marholm, je zult zien, dat ik een Servische ridderorde krijg”, zei Baxter.

„Zeker, de groote olifantsorde, inspecteur!”

„Nee, die krijg jij, omdat je een grooten slurf hebt!”

Inplaats van de ridderorde kwam er een schrikwekkende brief van vorst Matschatschich, maar Baxter was zoo verstandig, die niet aan Marholm te laten lezen.

Hij verscheurde hem dadelijk in duizend stukken.

„De vorst is gek!” Met deze gedachte troostte Baxter zich.

„Maar dan hebt u zeker de honderdduizend mark slecht besteed!” zei de „vlooi”.

Intusschen verscheen de secretaris van het Servische Gezantschap tegelijk met een commissaris van politie in het hotel Métropole.

Baxter maakte een buiging, toen de heeren binnenkwamen. Maar de secretaris liep naar hem toe en riep:

„Dit is de zwendelaar!”

„Neem mij niet kwalijk”, zei Baxter, die diep verontwaardigd was, „ik ben de hoofdinspecteur van politie Baxter van Scotland Yard te Londen!”

„Hoort u dat?” zei de secretaris tot den commissaris van politie. „Hij wil zijn zwendelarijen nog verder doordrijven! De vent is een doortrapt bedrieger!”

„Mijnheer de commissaris”, zei Baxter, „ik verzoek u, mij verder te behoeden voor de beschuldigingen van dezen krankzinnige”.

De commissaris vroeg nu aan den hoofdinspecteur, of hij een bezoek had afgelegd bij dezen heer.

Baxter schudde krachtig het hoofd en zei:

„Beslist niet!”

„Wat zegt je daar?” riep de secretaris, „jij bent een schurk! Jij bent het toch geweest, die op mijn advertentie geschreven heeft en zich aan mij hebt voorgesteld om een kiesche zending te vervullen!”

„Dat is allemaal leugen en bedrog“, antwoordde Baxter.

De „vloer“ lachte.

„Hij heeft mij zelfs drie duizend mark weten af te troggelen!“ riep de secretaris.

Nu ging de zaak Baxter toch te ver.

Hij sprong op en riep met bevende stem:

„Gij zijt totaal krankzinnig! Ge moet in een gesticht opgesloten worden!“

„Hij heeft bepaald de drie duizend mark nog bij zich!“ riep de secretaris, geen acht gevend op het gezegde van de hoofd-inspecteur.

„Geef je portefeuille eens hier, ventje!“ zei de commissaris tot Baxter.

„Hier is zij!“ zei deze, die begreep, niet te veel tegenstand te moeten bieden.

De secretaris haalde er drie banknoten van duizend mark uit.

„No. 17312—13 en —14! Ik had de nummers opgeschreven,“ zei Krakewitsch, „dat zijn de banknoten van 1000 mark, die ik hem gegeven heb!“

Baxter viel als verpletterd op een stoel neer. Hij keek Marholm aan en zei:

„Dat is het werk van Raffles!“

De „vloer“ antwoordde:

„Voor den eersten keer in mijn leven moet ik u nu gelijk geven, inspecteur!“

De secretaris vroeg thans:

„Hoe komt ge aan deze banknoten?“

„Ze werden ons per post toegezonden!“ beweerde de „vloer“.

„Mijnheer, houd uw grappen maar voor u“, zei de commissaris, waarop de „vloer“ antwoordde:

„Het is verschrikkelijk. Als ik Baxter de waarheid voor oogen houd, dan noemt hij dat een gemeene streek en als ik aan de Münchener politie de waarheid zeg, dan noemt men dat een grap!“

„Ik kan u de stellige verzekering geven, collega“, zei Baxter, „dat deze 3000 mark mij toegezonden zijn!“

„Zoo?“ zei de commissaris spotend, „door wien dan toch?“

„Door den Grooten Onbekende!“ zei de „vloer“.

„Ik had gedacht, dat ge een meer geloofwaardig persoon zoudt opgeven“, zei de commissaris.

„Maar de zaak is toch zeer eenvoudig“, meende Baxter, „ik zal u mijn legitimatiepapieren toonen...“

Hij tastte eerst in den eenen zak, daarna in den anderen; hij doorzocht zijn overjas — hij maakte den koffer open — „zeg eens, Marholm, waar zijn de papieren?“ vroeg hij ten slotte.

„Dat weet ik niet, inspecteur!“ antwoordde Marholm.

„Ik heb ze toch bij mij gehad!“

„Dat moet u zelf weten, inspecteur!“

Krakewitsch zeide:

„U ziet, mijnheer de commissaris, dat wij hier te doen hebben met geslepen spitsboeven! Dat zijn allemaal maar uitvluchten!“

De commissaris van politie dacht er ernstig over om Baxter te arresteren.

Dat zag de hoofd-inspecteur en het zweet stond hem op het voorhoofd.

Zulk een schande zou hem in München overkomen?!

Op dit oogenblik kwam de brievenbesteller met een pakje en een brief, die aan hoofd-inspecteur Baxter geadresseerd waren.

De „vloer“ opende het pakje. Het bevatte de legitimatie-papieren van den inspecteur en de brief luidde als volgt:

„Waarde hoofd-inspecteur!“

Ik vermoed, dat ge u op dit oogenblik in een onaangename positie bevindt en daar ik niet wensch, dat ge al te veel onder den indruk zult zijn, zend ik u hierbij uw papieren terug met den raad om weer spoedig naar Londen terug te gaan, want ik vrees dat de Münchener bodem niet zoo geschikt is voor u, als voor uwen, steeds voor u bezorgden.

JOHN RAFFLES.“

Hiermede was de zaak opgehelderd en Baxter kreeg een aanval van woede, die ditmaal zóó erg was, dat Marholm water haalde en den inspecteur daarmee besproeide.

„Duivels, Marholm, je maakt mij nat!“ riep Baxter, toen hij op adem kwam.

„Ik vreesde, inspecteur, dat u een beroerte zoudt krijgen!“

„En jij staat er bij te lachen!“ zei Baxter.

„Marholm, kerel, wordt het je dan nog niet duidelijk, dat Raffles zich op de meest onbeschaamde wijze vroolijk over ons maakt?“

„Dat weet ik reeds lang!“ zei Marholm.

„En laat je je dat welgevallen?“

„Ik niet, maar gij!“

De commissaris verontschuldigde zich nu wegens het kleine misverstand en zei:

„Inspecteur, wat de arrestatie van Lord Lister aangaat, moeten wij ons geheel verlaten op uw verstand en ondervinding!“

„Dat is uitstekend!“ beweerde de „vloer“. Maar inspecteur Baxter zei:

„Ik reken op uw medewerking.“

„Wij zijn tot uw dienst!“ hernam de commissaris. „Wendt alle mogelijke pogingen aan, om op het spoor te komen van den man, die u zooveel moeilijkheden berokkent. Ik zal u helpen.“

„De hoofdzaak is nu om het een of andere plan te bedenken,“ zei Baxter.

„Het komt er vooreerst op aan om uit te visschen, waar Raffles zich thans ophoudt.”

Baxter nam het pakje, waarin zich zijn legitimatiepapieren bevonden, en bekeek het van alle kanten.

„Het is in München afgestempeld. Wat denk je er van, Marholm, als wij prins Milo eens iets nader leerden kennen; Raffles staat zeker in relatie met hem!”

„Dat kunnen wij doen, inspecteur... Maar wat zegt u nu van de geschiedenis der troonopvolgster?”

„Dat weet ik nog niet,” zei Baxter. „Spreek daarover geen woord. Als dat ook nog aan het licht komt, dan ben ik verloren, want het is zeker, dat het zwendelarij was en dat wij in de luren zijn gelegd.”

„Ik ga dadelijk naar de tooneelspeelster Eva Freud en laat haar en Rommler arresteeran.”

„All right!” zeide de „vloer”. „Neem dan ook Raffles gevangen, want die is aan alles schuld.”

Baxter haalde de schouders op en liep het vertrek op en neer. Hij bezwoer Raffles tot elken prijs te zullen arresteeran en dat hij München niet eerder zou verlaten, dan na diens arrestatie, omdat hij hem in deze stad zulk een poets gespeeld had en hem in conflict had gebracht met de overheid, — hem, hoofd-inspecteur van politie Baxter.

„Inspecteur, er wordt geklopt,” zei Marholm.

„Laat maar kloppen!”

Maar de deur ging open en een klein, mager mannetje, met een vuile jas aan, trad binnen.

„Heb ik de eer met den hoofd-inspecteur van politie Baxter te spreken?”

„Die staat voor u!” zei Baxter.

Raffles had zich, toen hij zich aan den woekeraar als Baxter voorstelde, niet vermomd, zoodat de oude Rommler daarom niet gelooven kon, dat inspecteur Baxter voor hem stond.

„Dat bent u niet!” beweerde hij.

„Of bent u bij mij geweest? Waart gij het, die mij 150,000 mark afgenomen heeft!” kreunde de woekeraar.

Baxter werd nu vuur en vlam.

„Hoe? Wat? Heeft iemand onder mijn naam 150,000 mark gestolen?”

„Mijn hemel, niet juist gestolen!” kreunde de woekeraar met een verlegen blik, „maar afgenomen!”

„Afgenomen”, herhaalde Baxter, „dus toch gestolen?”

„Neen... niet gestolen, maar... de zaak staat zóó: prins Milo Matschatschich... heeft bij mij 340,000 mark geleend, en ik had

daarvoor 10,000 mark rente genomen. Dat is toch niet te veel, niet waar, mijne heeren?”

Doch toen het op betalen aankwam, ontving ik van den hoofd-inspecteur van politie Baxter 200,000 mark en...”

Baxter sprong op, zoodat de stoel omviel.

„Halt! U ontvingt... Wat zegt u?... U ontvingt van den hoofd-inspecteur van politie Baxter 200,000 mark?”

„Doch de 150,000 mark, die ik nog moest ontvangen, hield Baxter af.”

„Trok ik die af,” riep Baxter, „maar dat is een onmogelijkheid!”

Van Baxter, die Baxter niet was, en niet van Baxter, die ik ben, dus de werkelijke Baxter...”

„Houd op, inspecteur! Ik word nog gek van die Baxters!” riep Marholm.

Baxter wendde zich weer tot den woekeraar.

„Dus die Baxter, de gauwdief... ik wil zeggen, de gauwdief, de andere Baxter... neen de valsche Baxter en de echte dief... Marholm, klopt dat?”

„U kunt het ook omdraaien, inspecteur, dan is het: de echte Baxter en de valsche dief!”

„Ik verzoek je, je niet meer met mijn zaken te bemoeien, dus die schurk heeft zich 150,000 mark laten uitbetalen, mr. Rommler?”

„Neen! Die moest ik den prins terugzenden. Ik heb er intusschen over nagedacht en wil er tegen protesteeran, want als ik 200,000 mark uitleen en daarmee groot gevaar loop, dan mag ik toch wel 150,000 mark voor mij bedingen...”

„Mijnheer!” zei Marholm, „zulke affaires maken mij duizelig! Vroeger hebt u beweerd, dat u 340,000 mark gegeven hadt!”

„Heb ik dan nu wat anders gezegd? Heb ik mij dan vergist? Welnu, ik had die 150,000 mark weer teruggevraagd, als ik mij niet schadeloos wilde stellen, omdat men mijn toekomstige schoondochter de 100,000 mark, die men mij heeft ontnomen, geven wilde. Ik dacht eerst, dat Baxter onbetrouwbaar is; toen ik echter hoorde, dat hij mijn aanstaande schoondochter voor een troonopvolgster aanzag en haar 100,000 mark schonk, omdat zij afstand zou doen van iets, waarop zij geen recht had, toen kwam ik tot de overtuiging, dat Baxter een ezel, een krankzinnige, een...”

„Dat weten wij reeds,” riep Marholm en zich tot Baxter wendend, voegde hij er bij:

„Dat slaat op u, inspecteur!”

„Maar het is ons nu toch duidelijk, dat het een andere Baxter was!” zei Rommler. „U kunt die ezel dus niet geweest zijn!”

Baxter stond sprakeloos. Het duizelde hem in het hoofd. Hij moest eerst bedenken, wie

van de beide Baxters de oplichter en wie de ezel was.

Het was zeker, dat Raffles hem weer een poets gespeeld had en het was noodig, dat deze onschadelijk gemaakt werd, het mocht kosten wat het wilde!

Rommler moest hem toen dien Baxter be-

schrijven en nu stond het bij hem vast, dat deze Baxter niemand anders was dan Raffles.

Baxter keerde zich om en riep tot Marholm:

„Onmiddellijk naar prins Milo Matschatschich.”

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Een bouquet theerozen.

De woning van den prins lag aan het Odeonsplein.

Raffles had van de uitnoodiging van den prins gebruik gemaakt. Hij gevoelde zich in het hotel niet meer veilig en had Charly Brand mee genomen naar de woning van den prins.

Prins Milo zelf echter was niet aanwezig. Hij was te Parijs en had zijn gast verzocht, zoolang in zijn huis te blijven, tot hij terugkeerde.

Raffles handelde geheel overeenkomstig dit verzoek en wie hem zag zou niet kunnen denken, iemand anders voor zich te hebben dan den prins.

De schemering, die er steeds in het huis heerschte, ondersteunde dit toeval.

Raffles lag op den divan en rookte een sigaret.

„Ik zou nu toch wel eens willen weten waar Baxter is”, zei hij tot Charly Brand; „ik heb reeds in langen tijd niets meer van hem gehoord. Hij zal toch niet reeds naar Londen vertrokken zijn?”

Brand wilde antwoorden, toen er gebeld werd. Hij schrok niet weinig, toen hij plotse-ling inspecteur Baxter en de „vloot” voor zich zag staan. Tot zijn geluk was zijn gelaat eenigszins vermomd, zoodat de beide politie-beambten hem niet konden herkennen.

„Is de prins thuis?” vroeg Baxter.

Brand begreep dadelijk, dat zijn vriend thans een moeilijke rol te spelen had, maar antwoordde toch:

„Zijne Hoogheid bevindt zich in de salon!”

„Wees dan zoo goed, hoofd-inspecteur van politie Baxter aan te dienen!”

Toen Raffles het bericht ontvangen had, trok hij spoedig zijn jas aan en zei tot Brand:

„Leg mijn pelsjas gereed Charly, pak den koffer en ga vast naar het Centraal-Station. Wacht daar op me!”

Brand deed, hetgeen Raffles hem opgedragen had. Daarna opende hij de deur en zei:

„Willen de heeren zoo goed zijn, binnen te komen!”

Raffles was zóó gaan staan, dat het licht niet op zijn gelaat viel.

Hij nam een onverschillige houding aan en veranderde zijn stem.

Hij sprak Baxter in het Fransch aan; de inspecteur verstond echter alleen Engelsch en antwoordde in die taal:

„Ik zou u gaarne eenige vragen willen doen,” zei Baxter.

„Moet ik Engelsch spreken?” vroeg Raffles.

„Als ik u verzoeken mag, ja, Hoogheid!”

„O.... dat is goed.... wees kort.... ik heb weinig tijd. Ik sta op het punt op reis te gaan.”

„Ik moet u echter dringend verzoeken ons uitvoerig te antwoorden, anders ben ik genoodzaakt, strenge maatregelen te nemen!” zei Baxter, vastbesloten om dezen keer door dik en dun te gaan.

„Waar zijn de 150,000 mark gebleven, die men aan een zekeren Rommler afgenomen en aan uw adres gezonden heeft?”

„Dat gaat u niets aan!” zei Raffles.

„De zaak zit zóó,” ging Baxter voort, „men heeft een eerbiedwaardig burger uit München, een man, die fatsoenlijk leeft, het hoofd eener familie, die voor zijn kinderen heeft te zorgen, door leugens en bedrog 150,000 mark....”

„Dezen man, zeg ik, heeft men 150,000 mark afgeperst en ze aan uw adres gezonden. Er is geen twijfel mogelijk, dat u mede in het complot bent en daarom ben ik genoodzaakt, prins, alhoewel het mij leed doet, u te verzoeken mij naar het bureau van politie te volgen, ten einde u daar te verantwoorden, als u mij hier geen behoorlijke inlichtingen geven kunt!”

Raffles scheen het gesprek te gaan vervellen. Hij keek op zijn polshorloge, zag, dat het elf uur was en zei:

„Sapristi! Ik heb niet veel tijd meer.... het is elf uur, mijn trein gaat om half een.... ach.... een kleine wandeling kan geen kwaad!”

Raffles sloeg zijn pelsjas om, gaf order dat de equipage zou voorkomen en reed met Baxter en Marholm naar de politie.

Het rijtuig hield stil en de heeren begaven zich naar een der verhoorzalen.

De gewaande prins stond er op, dat de gezant van Servië onmiddellijk bericht moest hebben. Hij protesteerde tegen zijn gevangenneming. De ambtenaren schudden verlegen hun hoofden. Inspecteur Baxter had opdracht tot gevangenneming, maar...

Intusschen was er ook reeds een protest van den gezant van Servië ingekomen, die zich tegen de arrestatie van den prins verzette. De Münchener ambtenaren geraakten steeds meer in verlegenheid. De vlugge manier van handelen van inspecteur Baxter was hen zeer onaangenaam.

„Binnen een half uur vertrekt mijn trein naar Parijs... ik heb geen tijd meer...,” zei Raffles ongeduldig.

Een hooggeplaatst ambtenaar zei tot Baxter:

„Waarde collega, de geschiedenis brengt u beslist in moeilijkheden, wanneer de gearresteerde er zich tegen verzet!”

Maar Baxter meende, dat hij op het rechte spoor was en zei:

„Graaf Montregaza hebben wij gezocht! U kunt mij dan zeker toch wel zeggen, waar die man zich bevindt!”

„Nu niet!...” zei Raffles, „morgen kan ik dat wel weten... dan zal ik het u zeggen... als het u zoo erg interesseert!”

„Eindelijk heb ik dan toch een bondgenoot gevonden,” sprak Baxter, gaf Raffles de hand en zei:

„Hoogheid... ik moest u tot mijn spijt deze kleine moeite berokkenen, neem het mij niet kwalijk en wees zoo goed, mij uw hulp te verleenen bij de vervolging van Raffles! Want Graaf Montregaza is niemand anders dan Lord Lister.”

„Welnu, nu gij u... zoo verontschuldigt, wil ik alles vergeven... morgen hoop ik dus, u iets naders te kunnen mededeelen... misschien nog heden... als ik iets hoor van den graaf van Montregaza... Drommels! mijn trein! mijn trein!”

Baxter, die nu dacht, Raffles zeker te kunnen arresteeren, ging naar buiten, liet het rijtuig voorkomen en zei:

„Ik zal u begeleiden, prins! Kom Marholm, wij moeten den prins naar den trein brengen!”

Bij het rijtuig gekomen, opende hij het portier en nu ging het in vluggen draf naar den trein.

Charly Brand liep reeds op het perron heen en weer, nieuwsgierig en een weinig angstig hoe dit avontuur zou eindigen.

Op eens zag hij Raffles in eigen persoon, vergezeld door Baxter en de „vlooi”.

„Aha... Johan, ben je daar? Als de maan

twee biljetten eerste klasse naar Parijs!” zei Raffles tot Brand.

Plotseling echter tastte hij in zijn zakken... „Ach... nu heb ik inderhaast mijn kleingeld vergeten... inspecteur —”

„Ik zal u met genoeg wat leenen!” riep Baxter.

„Hoeveel hebt u nodig! Ik heb driehonderd pond bij mij!”

„Geef maar hier!” En voordat Baxter antwoorden kon, had Raffles hem de portefeuille uit de hand genomen en gaf die aan Charly.

Marholm lachte.

„Wat is er nu weer?” vroeg Baxter zijn secretaris.

„Inspecteur... hoe kunnen wij nu weer naar huis komen? Hij heeft al het geld meegenomen...”

„Dat begrijp je niet! Dat is een eerezaak, en... wij vernemen van hem waar Raffles is!”

„Vindt u niet, inspecteur, dat u het te duur betaalt?”

„Onzin! ik krijg het geld immers terug!”

Thans stapte de prins in den coupé.

„A propos... het geld zal ik u per chèque terugzenden!” zei Raffles uit het portierraam leunend.

„Daar is geen haast bij, hoogheid!” verzekerde Baxter.

„En... morgen zult u wel van Raffles hooren!” vervolgde Raffles.

„Ik ben u zeer dankbaar, hoogheid!”

De trein zette zich in beweging.

„De prins is een gentleman!” zei Baxter.

Marholm haalde zijn zakdoek te voorschijn en wuifde daarmee, totdat de trein vertrokken was.

„Morgen zullen wij hooren, waar Raffles zich op het oogenblik ophoudt,” zei Baxter, terwijl hij naast zijn secretaris het perron afliep. „Kijk eens, Marholm, zoo kan het ongeluk in geluk veranderen! Je moogt zeggen, wat je wilt, de politie mag niet te veel toegeven. Doordat ik den prins nog al tamelijk onderhanden heb genomen, kom ik nu weer op het spoor van Raffles.”

Spoedig kwamen de beide politie-ambtenaren aan het hotel Metropole.

„Wij kunnen het ons heden gemakkelijk maken,” dacht Baxter, „er zal zoo spoedig geen brief van den prins komen. Misschien hoorer wij eerst weer van hem, als hij te Parijs is!”

Marholm nam de Münchener courant in handen.

„Drommels!” zei hij plotseling, „onze prins is een duizendkunsteraar, inspecteur!”

„Hoezoo?” vroeg hij.

„Wel, onder de sportberichten kunt u het volgende lezen:

Prins Milo Matschatschich is heden met de door hem zelf vervaardigde helicoptère te Parijs opgestegen en heeft door de gemakkelijke bewegingen van zijn luchtschip, de bewondering van alle toeschouwers getrokken!

„Staat er werkelijk prins Matschatschich?”

„Jawel, inspecteur! Bedenk nu eens, dat hij heden te Parijs gevlogen heeft en dat hij u tegelijkertijd hier te München bij den neus heeft genomen!”

Baxter wilde het niet gelooven. De heer, dien hij eenige uren geleden naar den trein had gebracht, was immers de prins.

„Hoera! nu ben ik er!” riep hij: „Marholm, jij met je bekrompen begripen, dacht niet aan een reddend idee. . . .”

„Aan wat toch, inspecteur?”

„Hij, die heden in Parijs gevlogen heeft, kan niemand anders dan Raffles zijn! Zoo is het zonder twijfel! Nu wordt de zaak mij helder! Raffles wil ieder spoor uitwischen en heeft te Parijs gebruik gemaakt van den naam van den prins! Spoed je naar den trein, Marholm! Neem twee plaatsen naar Parijs! Wij reizen met den nachttrein!”

Baxter tastte in zijn zak; werd stil, keek Marholm aan en Marholm hem.

„De prins zou mij het geld immers morgen terugzenden,” zei Baxter.

„Laat ons dan wachten totdat het komt,” antwoordde de „vloer”.

Op dit oogenblik kwam de kellner met een rekening.

„Mijnheer. . . de rekening.”

„Zeg den hotelier, dat prins Milo Matschatschich voor ons betalen zal. . . . waarschijnlijk reeds morgen!”

Den volgenden morgen was Baxter reeds vroeg op.

Toen hij in de ontbijtzaal zat kwam er een piccolo, die een reuzen-bouquet van theerozen droeg.

„De bloemen zijn geadresseerd aan den hoofd-inspecteur van politie Baxter!” zei de piccolo.

De „vloer” knikte.

„All right! Dat zijn wij!”

„Het is zeker een attentie van den prins! Wie heeft ze besteld?” vroeg Baxter.

„Ze zijn ons reeds gisteren besteld,” zei de

piccolo, „we mochten ze echter pas heden afleveren. Ze hebben den ganschen nacht in het water gestaan en daardoor is de brief eenigszins geschonden. . . .”

„Welke brief?”

„Die tusschen de bloemen steekt! Een brief van den heer Raffles!” antwoordde de jongen. Baxter maakte den brief open en las:

Arme, ongelukkige hoofd-inspecteur!

„Ik veronderstel, dat ge door de lichtzinnige manier, waarop ge met geld omgaat, in moeilijkheden zijt gekomen. Het is hoogst noodig, dat u spoedig naar Londen terugkeert, want ik zou de stad zeer vervelend vinden, als ik u daar niet aantrof. Ik sluit in dezen brief 1000 mark, opdat u en Marholm weer naar Londen kunt terugkeeren. De andere 5000 mark heb ik voor u in Londen in bewaring gegeven en verzoek u, om dat bedrag af te halen aan de Bank van Engeland. Ik dank u overigens voor uw begeleiding naar het station en verzeker u, inspecteur, dat ik nog nooit met zulk een aangenaam gevoel van een stad vertrokken ben, als ik dit deed onder uw bescherming.

Uw getrouwe
JOHN RAFFLES.”

De „vloer” stak zijn hoofd voorzichtig door de geopende deur en vroeg:

„Wat heeft de prins geschreven?”

„De prins heeft de goedheid gehad, mij mede te deelen, dat Raffles zich te Londen bevindt. Kom, Marholm, wij reizen er dadelijk heen!” zei Baxter, die zich stellig voornam zijn secretaris niets van deze Raffles-streek te vertellen.

De „vloer” maakte in haast het noodige voor de reis gereed, maar keek plotseling ernstig om zich heen:

„Wij hebben nog iets vergeten, inspecteur!” zei hij.

„Wat dan?” vroeg Baxter.

„De doodkist!”

„Gek! waarvoor een doodkist?”

„Om u daarin naar Londen terug te sturen! U hebt toch gezegd: óf dood óf met Raffles!”

De volgende aflevering (No. 592) bevat:

DE HUWELIJKSADVERTENTIE.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
van kostbare echt TURKSCHER TABAK

GEEN ANDER MERK TELT ZOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885